

ลักษณะและการดำเนินการขององค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิเกี่ยวกับงานของนักแสดงที่สำคัญในต่างประเทศ

ภายใต้ความคุ้มครองตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งได้ให้สิทธิและความคุ้มครองแก่นักแสดงไว้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในการให้สิทธิของนักแสดงเป็นสิทธิข้างเคียง นักแสดงมีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนจากผู้ที่นางานของนักแสดงออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนเพื่อประโยชน์ทางการค้า โดยมีความเป็นมาของการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์¹ เมื่อปี ค.ศ. 1777 ได้มีการก่อตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ขึ้นครั้งแรกในประเทศฝรั่งเศส มีชื่อว่า "The Bureau de legistrtion dramatique" ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของผู้สร้างละครงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อต่อต้านการไม่เคารพสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของโรงละครในสมัยนั้น ต่อมาองค์กรดังกล่าวได้จัดตั้งเป็นสมาคม มีชื่อว่า "The Societie des Auteurs at Composituers Drematiques (SACD)" ส่วนการดำเนินการฟ้องร้องเพื่อให้มีการบังคับใช้สิทธิในการเผยแพร่ต่อสาธารณชนตามกฎหมายได้เกิดขึ้นเมื่อกลุ่มนักแต่งเพลงชาวฝรั่งเศสได้ฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีต่อเจ้าของร้านอาหารชื่อ "The Ambassduers a Café'-Concert" จากกรณีที่ได้นางานเพลงของตนออกแสดงเพื่อเผยแพร่ในร้านอาหารและไม่ยอมจ่ายค่าตอบแทนในการกระทำดังกล่าว และไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนให้ ศาลจึงได้มีคำพิพากษาดัดสินให้ร้านอาหารที่นางานดนตรีออกแสดงจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักแต่งเพลงนั้นโดยในประเทศต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ และมีกฎหมายในประเทศต่าง ๆ อีกหลาย ๆ ประเทศที่ให้ความคุ้มครองแก่นักแสดงที่มีความสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศดังกล่าว ในบางประเทศอาจให้ความคุ้มครองแก่นักแสดงมากกว่าที่กฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม ในประเทศต่าง ๆ มีระบบกฎหมายที่แตกต่างกัน ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ไม่เหมือนกัน รวมทั้งสถานะเศรษฐกิจของแต่ละประเทศที่ไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่ใช้กฎหมายระบบ common law ซึ่งได้แก่ ประเทศอังกฤษ และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย civil law ได้แก่ ประเทศสหพันธรัฐเยอรมัน และประเทศญี่ปุ่น ซึ่งถือเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าในเรื่องของการพัฒนาสิ่งบันเทิงเสียงและภาพ การทำสำเนาและการเผยแพร่สิ่งบันเทิงเสียงและภาพ โดยประเทศญี่ปุ่น ประเทศอังกฤษและประเทศสหพันธรัฐ

---

¹ ปัจฉิม ทัศนิตติ "เอกสารเผยแพร่งานเผยแพร่ต่อสาธารณชน" กรมทรัพย์สินทางปัญญา กรุงเทพมหานคร

เยอรมันได้มีการตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้งานแสดงที่บันทึกไว้ของนักแสดงไว้ในประเทศของตน ดังต่อไปนี้

4.1. ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO")

4.2. ประเทศอังกฤษ ได้แก่ The Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA)

4.3. ประเทศสหพันธรัฐเยอรมัน ได้แก่ The Gesellschaft zur Verwer Leistungsschutzrechten (GVL)

4.1. The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO")

ประเทศญี่ปุ่นมีองค์กรที่ทำการบริหารการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์และค่าสิทธิหลายองค์กร แบ่งออกตามชนิด ลักษณะของลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงและมีหลายรูปแบบ โดยบางองค์กรเป็นหน่วยงานที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล บางองค์กรมิได้เป็นหน่วยงานของรัฐบาล และบางองค์กรก็บริหารการจัดเก็บโดยความร่วมมือของเจ้าของสิทธิผู้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ การจัดเก็บค่าสิทธิดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียงในงานอันมีลิขสิทธิ์ องค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศญี่ปุ่นจะบริหารการจัดเก็บภายใต้การทำให้เป็นรูปแบบสัญญา โดยความสมัครใจของคู่สัญญาที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่จะกล่าวไปถึง สมาคมนักแสดงแห่งประเทศไทย The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO") จะกล่าวถึงสิทธิของนักแสดงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทยในปัจจุบันเบื้องต้น

4.1.1 สิทธินักแสดงภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทย
สถานะของนักแสดงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ได้เริ่มต้นพร้อมกับกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1970 กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยฉบับปัจจุบันได้เริ่มประกาศและมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 และเป็นการยกเลิกกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับปี ค.ศ. 1899 แห่งประเทศญี่ปุ่น กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยในปัจจุบันได้บัญญัติขึ้นโดยมีต้นแบบมาจากอนุสัญญาโรม (Rome International Convention 1961)² ภายหลังจากที่ประเทศญี่ปุ่นได้เข้าเป็นสมาชิกของ

² Shinji Matsumoto, Protection of Performers and Producers of Phonograms : The Japanese experience, p.1

อนุสัญญาโรม เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1989 จึงมีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองนักแสดง ผู้ผลิตโสตทัศนวัสดุและองค์กรเพื่อการเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงและภาพไว้เป็นสิทธิข้างเคียงแยก ออกจากสิทธิของผู้สร้างสรรค์ซึ่งเป็นงานลิขสิทธิ์ ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นได้แยกสิทธิ ข้างเคียงออกจากงานลิขสิทธิ์แบบอื่น ๆ และไม่เคยมีการกล่าวไว้ถึงเหตุผลที่ว่า ทำไมสิทธิข้างเคียง จึงได้รับความคุ้มครองน้อยกว่าลิขสิทธิ์

สิทธินักแสดงถูกจัดให้เสมือนเป็นสิทธิข้างเคียงที่ถูกแบ่งแยกออกจากผู้สร้างสรรค์ ที่มีสถานะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ทำให้สิทธิของนักแสดงถูกแบ่งแยกให้ตกอยู่ภายใต้การคุ้มครอง ของบทบัญญัติการคุ้มครองสิทธิข้างเคียง ตามแนวคิดของประเทศญี่ปุ่น สิทธิข้างเคียงและ ลิขสิทธิ์ต่างไม่ขึ้นอยู่ภายใต้กันและกัน จึงไม่เป็นการสมควรที่จะให้สิทธิข้างเคียงจะได้รับการ คุ้มครองที่ด้อยกว่าลิขสิทธิ์ เนื่องจากสิทธิข้างเคียงและลิขสิทธิ์ต่างก็มีเหตุผลและเงื่อนไขที่ต่างกัน อันเป็นผลมาจากเงื่อนไขในการปฏิบัติ

ก. นักแสดงและการแสดง

กฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทยได้บัญญัติคำนิยามของคำว่า “นักแสดง และการแสดง” ไว้ในมาตรา 2 แห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยในมาตรา 2 วรรค 1 (iv) บัญญัติว่า “นักแสดง หมายความว่าถึง ผู้แสดง นักเต้นรำ นักร้อง นักดนตรีและบุคคลอื่น ๆ ที่ให้ท่าทางทำ การแสดงภายใต้บุคคลที่เป็นผู้นำการแสดงหรือผู้กำกับการแสดง”

“การแสดง ภายใต้มาตรา 2 วรรค 1 (iii) หมายความว่าถึง การแสดงที่ทำ บนเวที การเต้นรำ การเล่นดนตรี การร้องเพลง การกล่าวสุนทรพจน์ หรือการแสดงในด้านอื่น ของงานและรวมถึงการแสดงท่าทางที่คล้าย ๆ กันแต่ไม่รวมถึงการแสดงในงานความบันเทิง สาธารณะที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ”³

ความแตกต่างระหว่างนักแสดงกับผู้สร้างสรรค์ ผู้สร้างสรรค์เป็นบุคคลทาง กฎหมายที่ไม่ใช่ผู้ซึ่งทำการแสดงอันเป็นเรื่องที่สำคัญและไม่สามารถมองข้ามได้ แต่นักแสดงเป็น ผู้ที่ทำการถ่ายทอดงานวรรณกรรมหรือศิลปกรรมของผู้สร้างสรรค์ออกมาเป็นงานอีกลักษณะหนึ่ง ต่อสายตาของสาธารณชน

ข. สิทธิของนักแสดง

ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ประเทศไทยที่ได้รับการคุ้มครองแก่นักแสดงในลักษณะ ของสิทธิข้างเคียง ดังต่อไปนี้

- สิทธิในการทำการบันทึกเสียงและภาพ

³ Copyright Law of Japan มาตรา 2

- สิทธิในการได้รับค่าชดเชยสำหรับการบันทึกเสียงและภาพไว้เป็นการส่วนตัว
- สิทธิในการเผยแพร่และถ่ายทอดผ่านทางสาย
- สิทธิในการได้รับค่าตอบแทนสำหรับการนำงานไปใช้ซ้ำในสื่อทัศนวัสดุทางการค้า และ
- สิทธิในการให้เช่าสื่อทัศนวัสดุและการได้รับค่าตอบแทนจากการให้เช่าสื่อทัศนวัสดุ⁴

ค. การให้ความคุ้มครองการแสดงและระยะเวลาในการให้ความคุ้มครอง

เดิมกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่น ได้ให้การคุ้มครองแก่นักแสดง เป็นลักษณะการให้อนุญาตในเชิงบังคับ คือ ผู้ใช้งานการแสดงของนักแสดงจะต้องจ่ายตอบแทนให้แก่นักแสดงตามจำนวนที่ตกลงกันไว้ แต่หากไม่สามารถตกลงจำนวนค่าตอบแทนดังกล่าวได้ กฎหมายลิขสิทธิ์กำหนดให้คณะกรรมการผู้แทนในสวนงานวัฒนธรรมเป็นผู้มีอำนาจในกำหนดจำนวนค่าตอบแทนในการใช้สิทธิ ต่อมา เมื่อประเทศญี่ปุ่นได้ลงนามในอนุสัญญากรุงโรมในปี ค.ศ. 1989 กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นจึงได้ให้ความคุ้มครองสำหรับการแสดงตามที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้เป็นเวลา 50 ปี เช่นเดียวกับอนุสัญญากรุงโรม อันได้แก่

- การแสดงในประเทศญี่ปุ่น
- การแสดงที่มีการรวบรวมไว้ในสื่อทัศนวัสดุที่ได้รับความคุ้มครองในประเทศญี่ปุ่น
- การแสดงที่มีการถ่ายทอดโดยการถ่ายทอดผ่านทางสายที่ได้รับความคุ้มครองในประเทศญี่ปุ่น
- การแสดงในประเทศญี่ปุ่นที่มีการคุ้มครองตามหน้าที่ความรับผิดชอบภายใต้อนุสัญญาโรมสำหรับการให้ความคุ้มครองแก่นักแสดง ผู้ผลิตสื่อทัศนวัสดุ และองค์กรเพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพ

ง. สิ่งที่นักแสดงได้รับจากสิทธิของนักแสดง

โดยทั่วไปนักแสดงทั้งหลาย ที่เป็นบุคคลแต่เพียงผู้เดียวและเป็นบุคคลที่เป็นเจ้าของในสิทธิของนักแสดงอย่างแท้จริง แต่ในการกำหนดและดำเนินการของสิทธินักแสดงนั้น จะมาจากความต้องการขององค์กรและหน่วยงานของนักแสดงทั้งหลาย เพราะสิทธิของนักแสดงสามารถให้ความคุ้มครองตลอดไปจนถึงกลุ่มผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากงานแสดงของนักแสดง และมีสิ่งที่ได้รับมากขึ้นจากการดำเนินการในการให้ความคุ้มครองในสิทธินี้ได้ ก็ต่อเมื่อมีการ

⁴ Copyright Law of Japan มาตรา 92

ดำเนินการที่เป็นไปในแนวทางเดียวกันผ่านองค์กรซึ่งเป็นตัวแทนของนักแสดงอย่างแท้จริง อันเป็นวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้งองค์กรบริหารการจดทะเบียนของประเทศญี่ปุ่น มากกว่าวัตถุประสงค์ในความต้องการดำเนินการในการจดทะเบียนค่าตอบแทนสำหรับการใช้งานในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมการแสดงของนักแสดงซ้ำ ๆ ซึ่งนักแสดงสามารถนำงานการแสดงของตนไปแสดงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ จึงมีการจัดตั้ง The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO") เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว และจดทะเบียนค่าตอบแทนในการให้เข้าอุตสาหกรรมวัฒนธรรมทางการค้าต่อประชาชน และดำเนินการการจดทะเบียนค่าตอบแทนสำหรับการบันทึกเสียงไว้เป็นการส่วนตัว และการกระทำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ GEIDANKYO เป็นองค์กรที่ดำเนินการบริหารและจดทะเบียนค่าตอบแทนในการใช้สิทธิข้างเคียงของนักแสดง รวมทั้งการใช้งานอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ และการนำไปใช้ซ้ำ ๆ ในสิ่งบันทึกการแสดงของนักแสดง นอกจากนี้ ในสิทธิบางเรื่องของนักแสดงเป็นประโยชน์ในทางกฎหมายแต่ไม่มีผลประโยชน์หรือผลตอบแทนใด ๆ ให้แก่นักแสดง เว้นแต่จะได้มีการนำสิทธิต่าง ๆ เหล่านั้นไปดำเนินการกันอย่างแท้จริง

ปัจจุบัน GEIDANKYO มีการติดต่อกับองค์กรเพื่อเผยแพร่สิ่งบันทึกภาพและเสียงจำนวนทั้งหมด 65 องค์กร⁵ เพื่อให้การดำเนินการของ GEIDANKYO ที่สามารถนำการแสดงของนักแสดงเหล่านั้นมาใช้ได้และกำหนดไว้ซึ่งแนวทางพื้นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติในการใช้งานแสดงของนักแสดง โดย GEIDANKYO ได้เข้าทำสัญญากับองค์กรบริหารการจดทะเบียนค่าตอบแทนในการใช้สิทธิของนักแสดงใน 17 ประเทศทั่วโลก เพื่อดำเนินการในเรื่องของสิทธิของนักแสดงระหว่างประเทศ

4.1.2 รูปแบบของสมาคมนักแสดงแห่งประเทศไทย The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO")

ประเทศญี่ปุ่นมีการแบ่งลักษณะงานอันมีลิขสิทธิ์ออกเป็นหมวดหมู่และในการดำเนินการจัดตั้งองค์กรบริหารการจดทะเบียนในประเทศญี่ปุ่นนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจนให้มีองค์กรกลางในการจดทะเบียนค่าตอบแทนในการใช้สิทธิ แต่หากจะมีองค์กรบริหารการจดทะเบียน ซึ่งไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นนิติบุคคลหรือนุคคลธรรมดา ก็สามารถขออนุญาตดำเนินการจดทะเบียนค่าลิขสิทธิ์ได้ โดยขอรับใบอนุญาตในการเป็นองค์กรบริหารการจดทะเบียนค่าลิขสิทธิ์จากคณะกรรมการกิจการวัฒนธรรม (The Agency for Cultural Affairs (ACA)) ตามมาตรา

⁵ Shinji Matsumoto, Protection of Performers and Producers of Phonograms : The Japanese experience, p.3

95 พรรค 2 และ 3⁶ ซึ่งตามมาตราที่กำหนดว่าในกรณีที่มีองค์กรซึ่งมีนักแสดงเป็นสมาชิกและได้รับมอบหมายจาก ACA ก็ให้องค์กรนี้เป็นผู้จัดเก็บค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงที่เป็นสมาชิกและได้กำหนดคุณสมบัติขององค์กรไว้ตามบทบัญญัติดังกล่าวไว้แล้ว นอกจากนี้ ประเทศญี่ปุ่นได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของผู้ที่ประสงค์จะทำธุรกิจเป็นสื่อกลาง (Intermediary) ไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจสื่อกลางที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อปี ค.ศ. 1939 (The Law on Intermediary Business Concerning Copyright 1939)⁷ ซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจาก ACA เช่นกันตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2⁸ ภายหลังจากได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจสื่อกลางที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์แล้วก่อนเริ่มดำเนินการบริหารการจัดการจัดเก็บจะต้องแจ้งขออนุมัติกฎเกณฑ์เกี่ยวกับอัตราการจัดเก็บค่าสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์จาก ACA ก่อนรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นด้วย คณะกรรมการจะเป็นผู้ดูแลและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินงานขององค์กรบริหารการจัดการจัดเก็บค่าตอบแทนในระยะแรกเริ่ม

GEIDANKYO เป็นนิติบุคคลโดยองค์กรบริหารการจัดการจัดเก็บที่มีสถานะได้รับการยอมรับตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นและได้รับใบอนุญาตจาก

---

⁶ Article 95 Paragraph 2 "If there is any association (including a federation of associations) which is composed of a considerable number of members practicing on performance as profession in this country and is, with its consent, designated by the Commissioner of the Agency for Cultural Affairs, the right to secondary use fees under the preceding paragraph may be exercised only by the said association.

Paragraph 3 The Commissioner of the Agency for Cultural Affairs shall not designate any association unless it satisfies the following conditions :

- (1) That is not established for profit-making ;
- (2) That its member may voluntarily join or withdraw ;
- (3) That the vote and the right to vote of its members shall be of equal value ;
- (4) That it has sufficient ability to perform properly by itself the business of exercising the right on behalf of the person to secondary use fees (hereinafter referred to as " the owner of the right " in this Article) under paragraph 1.

⁷ Japan Copyright office (JCO), Copyright System In Japan : P.38

⁸ Article 2 Any person who intends to engage in an intermediary business concerning copyrights shall, in accordance with the provisions of the relevant ordinance, specify the scope of the business and methods of conduction it, and obtain permission of the Commissioner of the Agency for cultural Affairs thereof.

คณะกรรมการผู้แทนในส่วนงานวัฒนธรรม (The Agency for Cultural Affairs (ACA)) โดยได้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. 2508 ประธานคนแรกของ GEIDANKYO คือ Mr. Musei Tokugawa ซึ่งเป็นนักแสดงชื่อดังของประเทศญี่ปุ่น เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นในทางธุรกิจเพื่อบริหารและดูแลสิทธิของนักแสดงในประเทศญี่ปุ่น GEIDANKYO ไม่มีวัตถุประสงค์ในการค้าหากำไรและมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสมาชิกขององค์กรซึ่งเป็นนักแสดงและทั้งในการเป็นตัวแทนขององค์กรหรือของสมาชิกขององค์กรไม่ว่าโดยส่วนรวมหรือโดยส่วนตัวเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการเพื่อพัฒนาความสามารถเฉพาะตัวของนักแสดง ทำการปรับสถานะทางสังคมและการให้การสงเคราะห์แก่นักแสดงทั้งหมดและทำการส่งเสริมและสนับสนุนวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นให้ดียิ่งขึ้นไปต่อไป

4.1.3 วัตถุประสงค์และขอบเขตหน้าที่ขององค์กร

GEIDANKYO มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาความสามารถของนักแสดงรวมไปถึงการเปิดโอกาสให้นักแสดงได้เรียนรู้และฝึกฝนการแสดงของนักแสดง เพื่อให้การพัฒนาระดับของการแสดงของนักแสดงอันเป็นผลไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่น นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงการการโฆษณาและประชาสัมพันธ์กิจกรรมของนักแสดงทั้งหลาย ในปัจจุบัน GEIDANKYO มีการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

- 1) ทำการวิจัยและศึกษาหัวข้อต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศญี่ปุ่นในเรื่องของการแสดงของนักแสดง
- 2) แลกเปลี่ยนและเชื่อมความสัมพันธ์กับองค์กรอื่น ๆ สำหรับศิลปการแสดงในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ
- 3) อบรมสัมมนา จัดให้มีการแสดงสาธารณะและให้ความรู้สำหรับเพื่อข่าวสารในเรื่องความสามารถในการละคร ดนตรี ภาพยนตร์ที่อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์และส่งเสริมทักษะความสามารถของนักแสดงและฝึกฝนในส่วนต่าง ๆ
- 4) มอบรางวัลแก่บุคคลและองค์กรที่เป็นสาขาและนักแสดงที่ให้ทำสนับสนุนอย่างยิ่งในการประชาสัมพันธ์การแสดงทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม
- 5) บริหารงานในสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักแสดง
- 6) ดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนในกรณีที่มีการนำงานแสดงของนักแสดง โดยอยู่ภายใต้สิทธิของนักแสดงในสิ่งบันเทิงมาทำการแสดงซ้ำอีก เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า รวมถึงการลงนามในสัญญาทั้งหลายในการจัดเก็บ การกำหนดจำนวนค่าตอบแทน และการบริหารการจัดเก็บและการจัดสรรค่าตอบแทนดังกล่าว

7) ดำเนินการในการได้รับเงินค่าลิขสิทธิ์ หรือสิทธิที่ได้รับค่าตอบแทน สำหรับการให้เช่าสิ่งบันทึกการแสดงของนักแสดงเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ภายใต้สิทธินักแสดง รวมถึงการลงนามในสัญญาทั้งหลายในการจัดเก็บเพื่อกำหนดจำนวนค่าตอบแทน การบริหารการจัดเก็บและการจัดสรรในลิขสิทธิ์และค่าตอบแทนต่าง ๆ

8) ประชาสัมพันธ์สิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับนักแสดงโดยไม่มีค่าตอบแทน

9) เผยแพร่ศิลปะการแสดงและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการแสดงต่อสาธารณชน

4.1.4 โครงสร้างและสถานะขององค์กรตามกฎหมาย

GEIDANKYO เป็นการจัดตั้งขึ้นในรูปของนิติบุคคลและเป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บที่บริหารโดยการจัดการบริหารการจัดเก็บภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทย เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ไม่ค้าหากำไรตามมาตรา 95 วรรค 3 (1) แห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทย

4.1.5 สมาชิก

GEIDANKYO เป็นตัวแทนขององค์กรนักแสดงอาชีพทั้งหมด 59 องค์กรและมีสมาชิกที่เป็นนักดนตรี นักแสดง นักเดินร่าและศิลปินผู้ทำการแสดงด้านอื่น ๆ อีกจำนวนทั้งสิ้น 57,000 ราย

การจัดสรรค่าตอบแทนที่ GEIDANKYO ได้ในการจัดเก็บค่าตอบแทนจากผู้ใช้งานการแสดงของนักแสดงจากสิ่งบันทึกดังกล่าวนั้น GEIDANKYO จะนำค่าตอบแทนแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ในอัตราร้อยละ 32 จากค่าตอบแทนที่ได้รับ GEIDANKYO จะนำไปจัดสรรให้แก่นักแสดงที่เป็นสมาชิก

- ส่วนที่ 2 ในอัตราร้อยละ 2 GEIDANKYO นำไปจัดสรรไว้ในกองทุนสำรองค่าตอบแทนที่ได้รับ เพื่อจ่ายคืนให้กับเจ้าของสิทธิที่ได้แย้งสิทธิในการจัดแบ่งค่าตอบแทนภายใน 2 ปีแรก

- ส่วนที่ 3 GEIDANKYO จะได้รับค่าธรรมเนียมบริหารจัดการจำนวนร้อยละ 20 ของเงินที่ได้รับ

- ส่วนที่เหลือ จะนำไปแบ่งไว้ในกองทุนของ GEIDANKYO กองทุนนี้ได้รับอนุญาตระหว่างตัวแทนสมาชิกขององค์กรที่เป็นตัวแทนของนักแสดง องค์กรของนักแสดงชาวต่างชาติที่มีนักแสดงเป็นสมาชิกที่ได้รับความคุ้มครองภายในประเทศไทยภายใต้สนธิสัญญาระหว่างประเทศและผู้ที่เป็นคู่สัญญาที่ให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกันตามสัญญากับองค์กรของ

ญี่ปุ่น และตัวที่นักแสดงเองผู้ที่มีอำนาจในการเป็นตัวแทนในการได้รับค่าตอบแทนจาก GEIDANKYO ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เฉพาะ

4.1.6 การบริหารและการดำเนินกิจการ The Japan Council of Performers' Organization (The Nihon Geino Jitsuenka Dantai Kyogikai "GEIDANKYO")

การบริหารงานของ GEIDANKYO แบ่งหน่วยภายในให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ตามลักษณะงานและหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน ปัจจุบัน มีการจัดตั้งหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การบริหารงานของ GEIDANKYO อยู่ 3 หน่วยงาน และแบ่งหน้าที่ในการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

4.1.6.1 ศูนย์กลางในการบริหารสิทธินักแสดง (Center for Performers' Rights Administration หรือ CPRA)

Center for Performers' Rights Administration (CPRA) เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2536 มีการบริหารจัดการงานภายใต้คณะกรรมการบริหารของ GEIDANKYO โดยมีคณะกรรมการบริหารมาจากสมาชิกขององค์กรนักแสดงหลาย ๆ องค์กรที่ได้รับมอบหมายจากศูนย์กลางให้ดำเนินการพร้อมกับการบริหารสิทธิของนักแสดงทั้งหมดรวมทั้งสิทธิของตนภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่น โดย CPRA มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

ก. ให้ความช่วยเหลือในการกำหนดกฎระเบียบขั้นพื้นฐานและข้อตกลงระหว่างนักแสดงทั้งหลายกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพและสมาคมที่ประกอบกิจการให้เข้าสิ่งบันทึกเสียงและภาพที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในการนำสิ่งบันทึกเสียงและภาพของนักแสดงออกไปหาประโยชน์

ข. จัดเก็บค่าสิทธิและค่าตอบแทนในนามของนักแสดงและทำการจัดสรรค่าตอบแทนนั้นที่ได้รับจากการใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมวัสดุให้แก่นักแสดง เช่น การนำไปเผยแพร่หรือการนำออกไปให้เช่า

ค. จัดสรรค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงในค่าตอบแทนที่ได้รับจากการบันทึกสิ่งบันทึกไว้เป็นการส่วนตัวที่ได้รับจากองค์กรบริหารค่าตอบแทนในการบันทึกเสียงในบ้าน (Society for the Administration of Remuneration for Audio Home Recording หรือ SARAH) ซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของ GEIDANKYO

ง. ร่วมมือและทำความตกลงกับองค์กรของนักแสดงในต่างประเทศภายใต้เรื่องของการบริหารและการจัดสรรค่าลิขสิทธิ์และค่าตอบแทนของนักแสดง

- จ. วิจัย ศึกษาและเผยแพร่สิทธิในการเรียกร้องและให้การคุ้มครองสิทธิของนักแสดง
- ฉ. ให้ความรู้แก่สาธารณชนเพื่อให้ทราบถึงการให้ความคุ้มครองทางลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดง

4.1.6.2 ศูนย์ข้อมูลสำหรับการแสดงศิลปะและสื่อบันเทิง (Information Center for Performing Arts and Entertainment หรือ InfoPE)

Information Center for Performing Arts and Entertainment หรือ InfoPE จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2538 ใน GEIDANKYO เป็นหน่วยงานพื้นฐานหน่วยงานใหม่ในการจัดเก็บและจัดสรรข้อมูลเกี่ยวกับนักแสดงและการแสดงของนักแสดง โดยมีโครงการที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบ ดังนี้

- ก. จัดเก็บ จัดสรร กำหนดหมวดหมู่และแบ่งข้อมูลเกี่ยวกับนักแสดงทั้งหลายและการแสดงต่าง ๆ ของนักแสดง
- ข. ทำการวิจัยและศึกษาศิลปการแสดงและวัฒนธรรมในเบื้องต้น และนโยบายทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นในเรื่องวัฒนธรรม
- ค. ผลิตและบริหารงานของการแสดงสาธารณะ จัดให้มีสัมมนาและประชุมอภิปรายในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักแสดง
- ง. ทำการสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือในกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับศิลปการแสดงและวัฒนธรรม
- จ. ให้การอุปถัมภ์และช่วยเหลือแก่โครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้ที่เป็นสมาชิกใน GEIDANKYO
- ฉ. ทำการโฆษณาหนังสือและรายงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิของนักแสดง ศิลปะการแสดงและองค์การด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ
- ช. เป็นห้องสมุดทางศิลปะการแสดงของ GEIDANKYO

4.1.6.3 แผนกบำนาญของนักแสดง (Performers' Pension Department)

Performers' Pension Department มีการบริหารงานโดยระบบบำนาญส่วนตัวสำหรับนักแสดงชาวญี่ปุ่น จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2515 โดย GEIDANKYO ดำเนินการจัดตั้งขึ้นและเป็นแผนกที่มีความมุ่งหมายที่จะผนวกระบบผลประโยชน์ที่ถูกจำกัดในการให้หลักประกันทางสังคมจากประเทศในการให้ผลกำไรเป็นหลักประกันทางสังคมแก่นักแสดงจากประเทศ งานที่จะมีขึ้นต่อไปในภายหน้า มีโครงการดังนี้

- ก. เผยแพร่และเรียกร้องเพื่อให้นักแสดงทั้งหลายได้รับค่าชดเชยที่แน่นอน เช่นเดียวกับลูกจ้างที่ประสบอุบัติเหตุในระหว่างการทำงานที่จ้าง
- ข. ทำการวิจัยและศึกษาและทำการเผยแพร่เพื่อสถานะที่ดีขึ้นของนักแสดง รวมทั้งสวัสดิการและสถานภาพในการทำงานต่าง ๆ ของนักแสดง
- ค. ทำการวิจัยและศึกษาสัญญาระหว่างนักแสดงกับผู้ผลิตงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานแสดง

4.1.6.4 หน่วยงานอื่น ๆ

GEIDANKYO จะเป็นองค์กรที่จะดำเนินการในงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง ดังต่อไปนี้

- ก. ให้ความร่วมมือกับนักแสดงภายในประเทศและนักแสดงในต่างประเทศ ศูนย์กลางองค์กรต่าง ๆ และหน่วยงานใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง เช่น สหพันธ์ของนักแสดงระหว่างประเทศ (International Federation of Actors หรือ FIA) สหพันธ์ของนักดนตรีระหว่างประเทศ (International Federation of Musicians หรือ FIM) และ สมาคมวรรณกรรมและศิลปกรรมระหว่างประเทศ (L'Association Litteraireet Artistique Internationale หรือ ALAI)
- ข. ให้ความร่วมมือกับผู้เป็นสมาชิก และสมาคมต่าง ๆ ได้แก่ สมาคมกฎหมาย ลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทย (Copyright Law Association of Japan หรือ CLAJ) สมาคมเศรษฐกิจวัฒนธรรมของประเทศไทย (Japan Association for Cultural Economic หรือ JACE)
- ค. มอบรางวัลอันทรงเกียรติให้แก่นักแสดงผู้ที่ทำการสร้างชื่อเสียง

4.2 องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิเกี่ยวกับงานของนักแสดงในประเทศอังกฤษ ได้แก่ The Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA)

สมาคมคุ้มครองสิทธิของนักแสดงด้านสื่อ (The Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA)) เป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิเกี่ยวกับสิ่งบันเทิงงานแสดงของนักแสดงของประเทศอังกฤษ โดยเป็นผู้จัดสรรเงินค่าตอบแทนทั้งหมดที่ได้รับจากการนำงานการแสดงของนักแสดงที่บันทึกไว้นั้นไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนให้แก่นักแสดงที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ ซึ่งสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการเผยแพร่สิ่งบันเทิงการแสดงนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่สำหรับนักแสดงชาวอังกฤษ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎระเบียบของสิทธิที่

เกี่ยวข้องกับ ค.ศ. 1966 (The Copyright and Related Right Regulations 1966) ซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1966 กฎหมายฉบับนี้บัญญัติไว้เสมือนว่า ถ้านักแสดงที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้และได้มีการทำการบันทึกงานการแสดงนั้นไว้เพื่อการค้าตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 นักแสดงนั้นมีสิทธิที่จะได้รับเงินบางส่วนถ้าต่อมาสิ่งบันทึกงานการแสดงของนักแสดงนั้นได้ถูกนำไปเผยแพร่หรือแสดงสู่สาธารณะ ซึ่ง P@MRA เป็นองค์กรที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ออกแบบและสิทธิบัตร ค.ศ. 1988 และมีการแก้ไขในปี ค.ศ. 1996 (Copyright Designs and Patents Act แต่ก่อนที่จะกล่าวถึง P@MRA จะได้กล่าวถึงสิทธิของนักแสดงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศอังกฤษในเบื้องต้น

4.2.1 สิทธินักแสดงภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศอังกฤษ

ก่อนที่จะมีกฎหมายให้ความคุ้มครองแก่นักแสดงในงานการแสดงของนักแสดงเดิมมีพระราชบัญญัติในการให้ความคุ้มครองนักแสดงในการแสดงละคร หรือนักแสดงดนตรี ค.ศ. 1925 และได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาเป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ในปี ค.ศ. 1956 และให้มีผลใช้บังคับให้เป็นพระราชบัญญัติการคุ้มครองนักแสดงละครและนักแสดงดนตรี ค.ศ. 1958 โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดบทลงโทษในทางอาญาแก่บุคคลที่กระทำการในการบันทึกการแสดงโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือผู้ที่ทำการเผยแพร่การแสดงโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนักแสดง อันเป็นการละเมิดสิทธิของนักแสดง และต่อมาได้มีการเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการคุ้มครองนักแสดงในปี ค.ศ. 1963 อันเนื่องมาจากประเทศอังกฤษได้เข้าเป็นรัฐภาคีของอนุสัญญาโรมและเพื่อเป็นการยอมรับหน้าที่ความรับผิดชอบภายใต้อนุสัญญาโรม ค.ศ. 1961 จึงทำให้เกิดการแก้ไขกฎหมายปี ค.ศ. 1963 ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตของกฎหมายในปี ค.ศ. 1958 โดยมีการรวมงานการแสดงละครและงานดนตรีกรรมเพื่อให้เกิดความคุ้มครองที่เทียบเท่ากับงานวรรณกรรมและงานศิลปกรรม ซึ่งกฎหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็นพระราชบัญญัติการให้ความคุ้มครองนักแสดงในปี ค.ศ. 1972 และมีการเพิ่มบทลงโทษโดยนำเรื่องค่าปรับและมีการนำโทษทางอาญามาใช้ลงโทษ ต่อมาพระราชบัญญัติการให้ความคุ้มครองนักแสดงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1958-1972 ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ การออกแบบและสิทธิบัตร ปี ค.ศ. 1988 (The Copyright, Designs And Patents Act 1988 "CDPA 1988") และได้ถูกนำมาบังคับใช้แทนพร้อมกับการขยายขอบเขตในการให้ความคุ้มครองมากขึ้นและมีลักษณะเด่นตามตรรกวิทยาสำหรับการให้ความคุ้มครองสิทธิของนักแสดง ซึ่งที่แท้จริงแล้วการปกป้องสิทธิของนักแสดงได้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นไปตามบทบัญญัติโดยตรงของกฎหมาย ตามเนื้อหาของบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในส่วนที่ 2 ของ CDPA 1988 และโดยเฉพาะในเรื่องสำคัญ ๆ สิทธิในทางแพ่งได้ถูกกำหนดมา

จากการหารือร่วมกันของนักแสดง การคุ้มครองสิทธิของนักแสดงได้ถูกขยายออกไปพร้อม ๆ กับนักแสดงที่มีการทำสัญญาต่าง ๆ โดยนักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในสิ่งบันทึกการแสดง โดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ การออกแบบและสิทธิบัตร ปี ค.ศ. 1988 (The Copyright, Designs And Patents Act 1988 "CDPA 1988") ได้กำหนดวิธีการในการบังคับสิทธิที่รัดกุมมากขึ้นและความเกี่ยวข้องกับการให้ความยินยอมรวมทั้งภาระในการพิสูจน์ต่าง ๆ ได้ถูกเปลี่ยนไปให้นักแสดงเป็นผู้ทำการพิสูจน์ โดยบทบัญญัติใน CDPA 1988 ได้ถูกนำมาปรับมาใช้รวมไปถึงงานการแสดงที่มีมาก่อนที่จะมีการแก้ไขในเนื้อหาของส่วนที่ 2 แต่ไม่มีผลบังคับใช้ย้อนหลังไปถึงการกระทำที่เกี่ยวข้องกับงานการแสดงที่มีมาก่อนได้มีการทำการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว ซึ่ง CDPA 1988 ถือเป็น การปฏิรูปการให้ความคุ้มครองสิทธิของนักแสดงเพื่อเป็นการตอบโต้สิ่งบันทึกเสียงหรือภาพที่ทำขึ้นอย่างผิดกฎหมายหรือการใช้สิ่งบันทึกเสียงหรือภาพการแสดงที่ไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดง แต่ CDPA 1988 ไม่ได้ให้สิทธิเด็ดขาดแก่นักแสดง เพราะจะทำให้นักแสดงถือเป็นการอ้างสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในสิ่งบันทึกในงานการแสดงของนักแสดง ดังนั้นกฎหมายนี้ได้ให้ความคุ้มครองการแสดงมากกว่าสิทธิของนักแสดง เพราะไม่ใช่เฉพาะนักแสดงเท่านั้นที่มีสิทธิภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายนี้

ขอบเขตของเนื้อหาของ CDPA 1988 นั้นได้รวมการให้ความคุ้มครองแก่นักแสดงเข้าร่วมกันกับการแสดงออกในงานวรรณกรรม งานละคร งานดนตรี งานศิลปกรรม ไม่ว่าจะงานที่ทำนั้นเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์หรือไม่ กฎหมายดังกล่าวได้รวมการแสดงโดยไม่ได้กล่าวถึงงานของนักแสดงที่เหนือกว่า รวมถึงรูปแบบการแสดงอื่น ๆ ที่เป็นนามธรรมโดยไม่เป็นรูปธรรมและได้มีข้อสังเกตที่หลากหลายและการมีนักแสดงหลาย ๆ คน CDPA 1988 ไม่ได้กล่าวรวมไว้กับลิขสิทธิ์หรือสิทธิอื่น ๆ หรือในการเป็นเจ้าของในการแสดง โดยสิทธิของนักแสดงนี้ได้ถูกแบ่งแยกออกมาและไม่ขึ้นอยู่กับทสิขิตต่าง ๆ ของลิขสิทธิ์ สิทธิทางศีลธรรมในงานแสดงต่าง ๆ ของนักแสดง และสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพและในภาพยนตร์ต่าง ๆ หรือแพร่เสียงหรือการทำบันทึกอื่น ๆ ที่ทำจากงานการแสดง

ก. นักแสดงและการแสดง

ตาม CDPA 1988 ได้ให้คำจำกัดความไว้ในส่วนที่ 2 เรื่องสิทธิของการแสดง ตามข้อ 180 (1) คำว่า "การแสดง" หมายความว่าถึง

(ก) การแสดงละคร (รวมถึงการเต้นรำและการแสดงท่าทาง)

(ข) การแสดงดนตรีกรรม

(ค) การอ่านออกเสียงหรือการเล่าวรรณกรรม หรือ

(ง) การแสดงโดยการท่าทาง และการแสดงออกที่คล้าย ๆ กัน เป็นการแสดง

ซึ่งเป็นการขยายรวมไปถึงการแสดงสดโดยบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

การให้คำนิยามคำว่า "การแสดงสด" นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะกำหนดคำนิยามไว้เพื่อไม่ให้เกิดข้อสงสัย โดยมีการให้คำนิยามคำว่า "วรรณกรรม" "การแสดงละคร" และ "ดนตรีกรรม" ไว้ด้วย เพื่อให้ครอบคลุมเท่าเทียมกันกับส่วนที่ 1 ตาม CDPA 1988 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายการแสดงให้หลากหลายมากขึ้น ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าเป็นความพยายามที่ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้มีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ทางกีฬาซึ่งไม่ได้รับการให้ความคุ้มครองตามขอบเขตที่เหมาะสม ใกล้เคียงกับการให้คำนิยามคำว่า "การแสดงละคร" สิทธิในการแสดงนี้จะถูกละเมิดก็ต่อเมื่อมีที่ใดที่ทำการบันทึกงานการแสดงไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนโดยไม่ได้รับอนุญาต รวมไปถึงการบันทึกไว้เพื่อวัตถุประสงค์ไว้ใช้ส่วนตัวที่เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ส่วนในการแสดงโดยผู้แสดงเพียงคนเดียวหรือเป็นมีการทำการแสดงเป็นกลุ่ม ให้ถือเสมือนเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะได้รับคำตอบแทนจากผู้ชมหรือจากบุคคลที่เข้าร่วมฟังการแสดงของนักแสดงนั้น อย่างไรก็ตาม การกระทำดังกล่าวขึ้นอยู่กับข้อกำหนดเงื่อนไขที่ใช้บังคับก่อนที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนสำหรับสิทธิและการให้ความคุ้มครองที่ใช้บังคับสำหรับความคุ้มครองในการกระทำดังกล่าว

การให้คำจำกัดความคำว่า " การทำการบันทึก" ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสดง หมายความว่ารวมทั้งการบันทึกภาพหรือการบันทึกเสียง เป็นการกระทำดังนี้

(ก) ซึ่งเป็นการกระทำโดยตรงจากการแสดงสด
(ข) เป็นการกระทำจากการแพร่เสียงแพร่ภาพการแสดงหรือจากการแสดงในโปรแกรมที่เผยแพร่ทางสายเคเบิล

(ค) การกระทำทั้งโดยตรงหรือโดยทางอ้อมจากสิ่งบันทึกการแสดงอื่น ๆ

นอกจากนี้ตามข้อ 181 แห่ง CDPA 1988 ได้ให้คำจำกัดความคำว่า "การแสดงที่ได้รับการรับรอง (Qualifying performances)" ไว้ดังนี้หมายความว่า การแสดงใดการแสดงหนึ่งซึ่งเป็นการแสดงที่ได้รับการรับรองสำหรับวัตถุประสงค์ตามบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของนักแสดง ถ้าเป็นการยินยอมให้โดยบุคคลคนเดียวที่ได้รับการรับรอง

ข. สิทธิของนักแสดง

สิทธิของนักแสดงที่ได้รับจากภายใต้ข้อ 182 แห่ง CDPA 1988 ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะตัวของนักแสดงและหากมีบุคคลใดกระทำหรือดำเนินการใด ๆ ดังต่อไปนี้ โดยปราศจากความยินยอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนในการแสดงของนักแสดงนั้น ๆ ถือว่าเป็นการละเมิดต่อนักแสดง

1) ทำการบันทึกการแสดงหรือทำการใด ๆ เพื่อใช้โดยส่วนตัวหรือใช้ภายในบ้าน หรือทำการบันทึกการแสดงที่ได้รับการรับรองไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

2) ทำการใช้หรือเผยแพร่การแสดงสดในสิ่งที่เป็นที่การแสดงของนักแสดง ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วนของการแสดงสดนั้น โดยไม่ได้รับความยินยอมจากนักแสดง

3) นำเข้าซึ่งสิ่งบันเทิงการแสดงมาในประเทศอังกฤษ เพื่อไว้ใช้โดยส่วนตัว หรือใช้ภายในบ้าน หรือ

4) นำเข้าซึ่งสิ่งบันเทิงการแสดงมาในประเทศอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ในความเป็นเจ้าของ ขายหรือให้เช่า หรือการเผยแพร่เพื่อขายหรือเช่าหรือเป็นผู้จัดจำหน่ายในสิ่งบันเทิงการแสดงที่มีการทำขึ้นโดยผิดกฎหมาย

นอกจากนี้นักแสดงในประเทศอังกฤษตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง (The Copyright and Related Rights Regulations 1996)⁹ ได้ให้สิทธิของนักแสดงในสิทธิในทางเศรษฐกิจไว้ 3 ประการ คือ

ก) สิทธิในการเช่า

ข) สิทธิในการทำซ้ำ เป็นสิทธิของนักแสดงในการคุ้มครองมิให้บุคคลอื่นทำการทำสำเนาในสิ่งบันเทิงทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในการแสดงของตนโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนักแสดงซึ่งรวมถึงการพิมพ์เป็นฟิล์มภาพยนตร์และวีดีโอเทป

ค) สิทธิในการจัดจำหน่าย หมายถึงสิทธิในการที่นักแสดงจะได้รับการคุ้มครองเพื่อไม่ให้บุคคลอื่นนำงานของตนออกจำหน่ายหาประโยชน์ในงานของตนไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งสิทธิเหล่านี้สามารถมอบหมายหรือให้อนุญาตเพื่อเป็นแนวทางเดียวกันไม่ว่าจะเป็นการโอนสิทธิในผลประโยชน์ที่ได้เป็นทรัพย์สินในลิขสิทธิ์

ซึ่งใน CDPA 1988 ได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่นักแสดงในการยินยอมให้บุคคลอื่นสามารถทำการบันทึกการแสดงของตนได้ไว้ ตามข้อ 185 ซึ่งหมายความถึงสัญญาระหว่างนักแสดงและบุคคลใดที่ได้รับความยินยอมให้สามารถทำการบันทึกการแสดงของนักแสดงไม่ว่าการแสดงหนึ่งครั้งหรือการแสดงหลาย ๆ ครั้งพร้อมกับอนุญาตให้สามารถนำไปหาประโยชน์ได้ ซึ่งอาจหมายความถึงเป็นการอนุญาตให้ใช้สิทธิของนักแสดง นอกจากนี้ กฎหมายได้บัญญัติให้การดำเนินการใด ๆ ในประเทศอังกฤษที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงในต่างประเทศซึ่งกำหนดไว้โดยกฎหมายได้ รวมถึงงานการแสดงต่าง ๆ ที่ทำให้ประเทศอื่น ๆ ไม่สามารถลงโทษในทางอาญาในประเทศอังกฤษ เช่นเดียวกันกับการไม่มีผู้กระทำการแทน ภายใต้ CDPA 1988 เจื่อนไขของสถานที่ทำการบันทึกและสถานที่ที่สิ่งบันเทิงนั้นได้ถูกผลิตขึ้น อันเป็นการดำเนินการที่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย ตามเนื้อหาในส่วนของ 2 ของ CDPA 1988 นั้น หากสิ่งบันเทิงการแสดงที่ผิดกฎหมายได้ถูกนำมาใช้ในประเทศอังกฤษโดยไม่คำนึงว่าประเทศใดได้ทำสิ่งบันเทิง

⁹ Anthony Mosawi, A guide to contracts in the film Industry , p.52

นั้นขึ้น ศาลภายในประเทศจะไม่สามารถมีเขตอำนาจศาลที่จะทำการเรียกค่าเสียหายจากต่างประเทศ เป็นหลักเกณฑ์ที่ไม่ได้กำหนดไว้เฉพาะใน CDPA 1988 CDPA 1988 ได้ขยายการให้ความคุ้มครองในการแสดงที่ได้รับการรับรองและเป็นการแสดงที่ได้ทำโดยนักแสดงที่ได้รับการรับรองหรือเป็นการเลือกของการแสดงที่จะให้ประเทศใดเป็นผู้รับรอง การแสดงที่ได้รับการคุ้มครองนั้นต้องเป็นการแสดงที่ได้รับการขึ้นทะเบียนรับรอง หมายถึง การรับรองว่าการแสดงนั้นจะต้องได้ทำการแสดงในประเทศที่ให้การรับรองนั้น หมายความว่า ประเทศอังกฤษและสมาชิกในสหภาพยุโรป ในประเทศที่ได้ยอมรับในการให้ความคุ้มครองโดยเท่าเทียมกัน และโดยหมวดที่ 206 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ออกแบบและสิทธิบัตร ปี ค.ศ.1988 (CDPA 1988) " บุคคลที่ได้รับการรับรอง" หมายความว่า ประชาชนชาวอังกฤษหรือผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษหรือประเทศภาคีรวมถึงนิติบุคคลที่ได้มีการจัดตั้งในประเทศอังกฤษภายใต้กฎหมายของประเทศอังกฤษหรือมีสำนักงานใหญ่หรือสำนักงานสาขาบางส่วนทำธุรกิจในประเทศอังกฤษและประเทศภาคี ส่วน "ประเทศภาคี" หมายความว่า ประเทศอังกฤษและประเทศสมาชิกอื่น ๆ ในสหภาพยุโรป หรือประเทศอื่น ๆ ที่ให้สิทธิซึ่งกันและกันในการยอมรับสิทธิของนักแสดง ซึ่งการมีนโยบายในการให้ความคุ้มครององค์กรธุรกิจที่มีสถานประกอบการในประเทศอื่น ๆ ด้วย ก็เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีทางธุรกิจทั้งในและนอกประเทศอังกฤษ

สิ่งที่เรียกว่าสิทธิที่เป็นนามธรรม ในประเทศส่วนใหญ่ กำหนดให้สิทธิในการแสดงออกทั้งหลายของนักแสดงที่นักแสดงสามารถทำการปกป้องการใช้งานการแสดงโดยไม่ได้รับอนุญาตจากงานการแสดงของตน นักแสดงจะให้ความยินยอมในการใช้งานแสดง โดยมีแนวทางที่เป็นกลางหรือสำหรับเพื่อให้ใช้กับทุกสื่อบันเทิง การใช้งานการแสดงนั้นต้องได้รับความยินยอมจากนักแสดงก่อนที่จะนำไปออกหาประโยชน์ในการแสดงของนักแสดง โดยเฉพาะในงานภาพยนตร์ ซึ่งนักแสดงมีสิทธิในการรักษาไว้ในสิทธิของตนที่จะอนุญาตหรือยึดถือไว้ในผลประโยชน์ที่จะได้รับการหาประโยชน์ในทางสื่อบันเทิง และหากบุคคลใดมีความต้องการในการใช้งานแสดงสามารถร้องขอต่อศาลชำนาญพิเศษในเขตอำนาจศาลนั้น ๆ ได้เพื่อที่จะนำงานการแสดงนั้นไปใช้งานได้ หากนักแสดงไม่อนุญาตหรือไม่เห็นเหตุผลเพียงพอในการไม่ให้ความยินยอมในการใช้งานการแสดงนั้น ๆ

4.2.2 รูปแบบของThe Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA)

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศอังกฤษ คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ การออกแบบและสิทธิบัตร ปี ค.ศ. 1988 (The Copyright, Designs And Patents Act 1988 "CDPA 1988") ไม่ได้บัญญัติให้มีการกำหนดองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนสำหรับสิทธินักแสดงไว้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ประเทศอังกฤษได้มีการจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน

สำหรับสิทธิของนักแสดงไว้ คือ The Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA) P@MRA เป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนในการนำงานแสดงของนักแสดงไปใช้ประโยชน์สำหรับนักแสดงในประเทศอังกฤษ พูดง่าย ๆ คือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดเก็บเงินจากผู้ที่ต้องการนำงานการแสดงที่ถูกบันทึกไว้แล้วของนักแสดงที่ได้รับการรับรองไปทำการเผยแพร่ บุคคลใด องค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ จะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนให้แก่ P@MRA สิทธิดังกล่าวนี้เฉพาะการได้รับค่าตอบแทนสำหรับการบันทึกการแสดงใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับการแสดงใด ๆ ที่เกิดขึ้นในอังกฤษ และเริ่มมีผลในทางกฎหมายเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1996 ซึ่งนักแสดงที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องได้รับการรับรองและได้มีการทำการบันทึกการแสดงเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 และนักแสดงตามเงื่อนไขเหล่านี้จะได้รับเงินค่าตอบแทนบางส่วนถ้ามีการนำสิ่งบันทึกการแสดงของนักแสดงนั้นไปทำการเผยแพร่ต่อสาธารณชนเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1996 ในประเทศอังกฤษ P@MRA เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการเพื่อเป็นตัวแทนในการโต้แย้งสิทธิของนักแสดงที่มีอยู่และเป็นองค์กรเดียวที่จะสามารถได้รับรายได้ดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินงานในงานบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนให้แก่นักแสดง การบริหารการจัดเก็บค่าสิทธิของ P@MRA สำหรับสมาชิกได้เริ่มขึ้นในประเทศอังกฤษตามแนวทางคำสั่งของสหภาพยุโรป (European Union Directive) คำสั่งนี้ได้กำหนดสิทธิสำหรับนักแสดงที่จะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการนำไปใช้และ/หรือการนำไปเผยแพร่ในสิ่งบันทึกการแสดงของนักแสดง และเพื่อเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่นักแสดง P@MRA เป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนสำหรับนักแสดงในประเทศอังกฤษและจัดเก็บเฉพาะจากประชาชนชาวอังกฤษหรือบุคคลที่อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศอังกฤษหรือผู้ที่ทำการบันทึกในประเทศและต้องได้รับการรับรองว่าเป็นสิทธิในการแสดงที่อยู่ภายใต้การบริหารการจัดเก็บของ P@MRA สิทธิที่ได้รับการรับรองจากประเทศหลาย ๆ ประเทศในโลกแต่มีอีกหลายประเทศที่ไม่ได้ให้การรับรอง เช่น สหรัฐอเมริกาและเช่นกัน P@MRA ก็ไม่สามารถจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวสำหรับประชาชนชาวสหรัฐอเมริกา บุคคลที่อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและบุคคลที่ทำการเผยแพร่สิ่งบันทึกการแสดงของนักแสดงนั้นที่ได้ทำขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา

การประชุมของนักแสดงจากโลกของเพลงคลาสสิกและเพลงป๊อป P@MRA จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1995 โดยมีการกำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงผู้บริหารในสิทธิรูปแบบใหม่ ๆ และผู้ที่อุทิศให้ในการดำเนินการนั้น ๆ จะไม่มีค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วม โดย P@MRA จะได้รับค่าบริหารจากค่าตอบแทนที่จัดเก็บได้ในประเทศอังกฤษแต่จะเสนอแนวทางให้แก่การจัดเก็บค่าตอบแทนในต่างประเทศอย่างเต็มที่ โดยการจัดสรรค่าตอบแทนให้แก่นักแสดง P@MRA จะได้ค่าตอบแทนจากเงินที่ได้จากการบริหารการจัดเก็บค่าเผยแพร่เพลงต่อสาธารณชนในวัตถุประสงค์เพื่อการพาณิชย์และ P@MRA จะทำการจัดแบ่งให้สำหรับสมาชิกของตน บริษัทที่ทำการ

บันทึกเสียงผู้ที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกที่ผู้ทำการเผยแพร่ได้ทำการเผยแพร่ ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ (สถานีวิทยุสายแรก) และสถานที่สาธารณะทั่วไป เช่น ผับ บาร์ คลับและร้านอาหาร ผู้ที่ทำการเผยแพร่ร้านอาหารและผับจะต้องจ่ายค่าสิทธิในการทำการแสดงสิ่งบันทึกนี้ และจากรายได้ดังกล่าวจะถูกจัดแบ่งให้แก่นักแสดงเป็นค่าตอบแทน และค่าตอบแทนนี้จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ระหว่างนักแสดงและบริษัทบันทึกเสียง สิทธิในการได้รับค่าตอบแทนนี้ไม่มีผลย้อนหลัง ในทางกลับกัน P@MRA ไม่สามารถจัดเก็บค่าตอบแทนสำหรับสิ่งบันทึกที่เกิดขึ้นก่อนปี ค.ศ. 1996 ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง (The Copyright and Related Rights Regulations 1996) มีหลักเกณฑ์ไว้ว่า ถ้านักแสดงเป็นนักแสดงที่ได้รับการรับรองและมีการทำสิ่งบันทึกการแสดงของตนไว้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 นักแสดงมีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนนั้น หากสิ่งบันทึกเสียงนั้นถูกนำไปเผยแพร่และแสดงต่อสาธารณะชนตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1996 ในประเทศอังกฤษ

4.2.3 วัตถุประสงค์และขอบเขตหน้าที่ขององค์กร

P@MRA เป็นองค์กรที่มีอำนาจในการอนุญาตในการเผยแพร่สู่สาธารณะในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงการแสดง เป็นองค์กรมีวัตถุประสงค์และเป็นผู้ทำหน้าที่ในการจัดเก็บค่าอนุญาตในการใช้สิ่งบันทึกเสียงการแสดงภายใต้เจ้าของงานการแสดงที่ได้ทำการขึ้นทะเบียนไว้ และจัดสรรรายได้ที่รับในรูปแบบของค่าตอบแทนในการใช้สิทธิให้แก่นักแสดงที่บันทึกเสียงและศิลปินทั้งหลายในสิ่งบันทึกเสียงที่ได้จากค่าตอบแทนแก่ศิลปินนักแสดง

4.2.4 โครงสร้างและสถานะขององค์กรตามกฎหมาย

P@MRA มีสถานะเป็นบริษัทจำกัดที่ไม่มุ่งค้าหากำไร ดำเนินการโดยนักแสดงและทำเพื่อนักแสดง เงินได้ทั้งหมดที่ได้รับจากการบริหารจัดการจัดเก็บจะถูกนำไปจ่ายให้แก่สมาชิกของ P@MRA

4.2.5 สมาชิก

นักแสดงที่เข้าเป็นสมาชิกของ P@MRA จะถูกพิจารณาและตัดสินใจรับเข้าเป็นสมาชิกโดยคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นของ P@MRA ทั้งที่ได้ปรากฏไว้ให้เห็นและที่ไม่ได้ปรากฏออกไว้ให้เห็น

การจัดแบ่งค่าตอบแทนที่ได้รับจากการบริหารจัดการจัดเก็บของ P@MRA จะแบ่งให้แก่นักแสดงดังต่อไปนี้ และตามอัตราดังนี้ คือ

- 1) นักแสดงที่มีภาพปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด (Featured Performers)

จำนวนเงินค่าบริหารการจัดเก็บที่ P@MRA จะจัดสรรให้แก่นักแสดงที่มีภาพปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในอัตราร้อยละ 65 จากจำนวนงานที่ได้จัดเก็บสำหรับงานสิ่งบันเทิงในประเทศที่ได้ให้การรับรองเช่น ประเทศอังกฤษ หลักเกณฑ์นี้จะเปลี่ยนแปลงไปเฉพาะแต่ว่าในสถานที่ใดที่มีผู้ควบคุมวงดนตรีแสดงในงานซิมโฟนีพร้อมกับวงออเคสตรา ค่าตอบแทนสำหรับนักร้องที่มีภาพปรากฏในสื่อต่าง ๆ นั้นจะถูกกำหนดให้ได้รับค่าตอบแทนในอัตราที่จำกัดไว้ในอัตราร้อยละ 32.5 และมีบางงานที่ได้มีการจ่ายค่าตอบแทนทั้งหมดให้แก่นักแสดงที่มีภาพปรากฏอย่างเด่นชัด และข้อมูลใหม่ ๆ ที่เป็นผลมาจากการคำนวณค่าตอบแทนและรายรับหรือรายจ่ายในบัญชีส่วนตัวเพียงคนเดียวนั้น

เงินที่เหลืออยู่ที่ P@MRA จัดสรรให้แก่นักแสดงไม่ได้ P@MRA จะยึดถือไว้เพื่อทำการจ่ายให้แก่นักแสดงที่เหมาะสมที่จะได้รับค่าตอบแทนนั้นเป็นเวลา 8 ปี นับแต่วันที่สิ้นสุดระยะเวลาในการจัดเก็บ ในกรณีที่นักแสดงผู้นั้นมารับค่าตอบแทนดังกล่าวล่าช้า โดยออกผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น จะถูกลงไว้ในบัญชีเจ้าหนี้ของ P@MRA

กองทุนนักแสดงที่มีภาพปรากฏจะสำรองไว้เพื่อจ่ายให้แก่นักแสดงที่มีภาพปรากฏอย่างเด่นชัด เมื่อไม่มีเงินจำนวนใด ๆ ถูกกำหนดไว้สำหรับงานนั้น ๆ แต่ P@MRA มีค่าตอบแทนตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ เงินจำนวนดังกล่าวจะถูกนำมาใช้ให้กับนักแสดงที่มีภาพปรากฏอย่างเด่นชัดที่ได้รับค่าตอบแทน หากมีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงผิดคนหรือผิดราย และไม่สามารถเรียกเก็บคืนกลับมาได้ เมื่อสิ้นสุดปีที่เปิดจากปีที่ได้มีการจัดเก็บ หากมีผลกำไรที่เกิดจากการกันสำรองเงินจำนวนนี้ เงินจำนวนนี้จะถูกจ่ายไปสู่กองทุนของนักแสดงที่ไม่ได้รับการจัดสรรและจ่ายให้แก่นักแสดงภายใต้พื้นฐานที่ได้รับความเห็นชอบร่วมกัน

2) นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ (Non-Featured Performers)

เงินค่าตอบแทนที่ P@MRA ได้รับในการจัดเก็บจากงานการแสดงที่ได้ทำการบันทึกในประเทศที่ให้ความรับรอง เช่น ในประเทศอังกฤษมีเงินค่าตอบแทนอีกจำนวนร้อยละ 35 จะถูกนำไปจ่ายให้แก่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ หลักเกณฑ์นี้จะเปลี่ยนแปลงไปมีเฉพาะที่ใดที่มีผู้ควบคุมวงแสดงงานซิมโฟนีร่วมกับวงซิมโฟนี ออเคสตรา เมื่อมีการจัดสรรค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏจะมีการจัดสรรให้อัตราร้อยละ 67.5

นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏจะได้รับอัตราค่าตอบแทนตามอัตราที่ได้กำหนดไว้เป็นมาตรฐานสำหรับรายรับจากงานแต่ละงานที่นักแสดงเหล่านี้มีส่วนร่วม ในกรณีที่มีการจ่ายค่าตอบแทนที่มีความเกี่ยวข้องเป็นที่ใกล้เคียงหรือที่เป็นไปได้ในงานนั้น อัตราที่กำหนดไว้ที่เกี่ยวข้องกับงานที่มีความเกี่ยวข้องกับจำนวนงานที่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ ลำดับชั้นในอัตราที่จ่ายค่าตอบแทนสำหรับงาน คืองานที่ได้รับค่าตอบแทนในอัตราร้อยละ 35 จะอยู่ในจำนวน 1-5 ราย ร้อยละ 7 จะอยู่ในจำนวน 6-10 ราย ร้อยละ 3.5 อยู่ในจำนวน 11-20 ราย ร้อยละ 1.75 อยู่

ในจำนวน 21-40 ราย ร้อยละ 0.875 อยู่ในจำนวน 41-90 ราย สำหรับงานที่อยู่ในอัตราร้อยละ 67.5 จะอยู่ในชั้นของอัตราจำนวน 0.75 ในงานที่มีมากกว่าจำนวน 90 รายของนักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏที่จัดสรรและจะถูกตกลงพร้อมกันกับการแบ่งค่าตอบแทนภายใต้พื้นฐานเดียว นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏจะได้รับการจ่ายค่าตอบแทนย้อนหลังสำหรับการได้รับค่าตอบแทนล่าช้า และถ้ายังมีเงินที่คงเหลืออยู่นอกเหนือจากภายหลังที่ทุกคนได้รับค่าตอบแทนดังกล่าวแล้ว เงินนั้นจะถูกนำไปไว้ในกองทุนสำรองเมื่อครบกำหนด 8 ปีเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาในการจัดเก็บเพื่อจ่ายให้แก่นักแสดงที่ได้รับการรับรองที่ได้รับค่าตอบแทนล่าช้า และดอกผลต่าง ๆ จะถูกลงเป็นบัญชีเจ้าหนี้ของ P@MRA อีกครั้งหนึ่ง

กองทุนนักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏจะนำมาใช้ในการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับนักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ หากไม่มีเงินที่จะได้รับจากงานของนักแสดง แต่ในทางกฎหมายได้ถูกบัญญัติไว้ให้รับไว้เป็นค่าตอบแทน เงินจำนวนดังกล่าวจะถูกนำมาใช้เพื่อเป็นการจ่ายค่าตอบแทนที่ล่าช้าสำหรับปีก่อนหน้านี้ และจะถูกนำรวมไว้กับเงินที่จัดสรรให้แก่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ เมื่อทำการจัดสรรในแต่ละปีได้สิ้นสุดลง เมื่อสิ้นสุดปีที่แปดนับแต่วันที่ทำการจัดเก็บ หากมีผลกำไรในเงินที่ถูกสำรองไว้ดังกล่าว เงินในกองทุนเหล่านี้ก็ถูกจ่ายไปสู่กองทุนนักแสดงที่ยังไม่ได้มีการจัดสรรและจ่ายให้แก่นักแสดงภายใต้ความเห็นชอบในหลักการร่วมกัน เมื่อสิ้นสุดปีที่แปดข้อตกลงพิเศษได้ถูกจัดขึ้นภายใต้การเห็นชอบในการทำการจ่ายเงินเข้าสู่บัญชีที่ไม่มีการจ่ายเงินให้แก่คณะละครเก่าแก่ (ซึ่งได้มีการบันทึกว่าทำขึ้นก่อนวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1997) ซึ่งนักแสดงและนักร้องในคณะละครนี้ไม่สามารถลงทะเบียนให้ได้รับค่าตอบแทนในงานของพวกเขาได้อีกต่อไป

3) การแสดงที่นำมาเป็นตัวอย่าง

นักแสดงทั้งหลายที่การแสดงของตนได้ทำขึ้นเพื่อนำมาเป็นตัวอย่างในงานจะถูกลงทะเบียนเป็นนักแสดงที่ทำขึ้นเป็นตัวอย่างในงานนั้น จำนวนนักแสดงที่ทำขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่างจะรวมอยู่ในระดับของการกำหนดไว้ที่สมควรในการกำหนดอัตราการจ่ายที่แน่นอนไปสู่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏสำหรับงานนั้น ๆ นักแสดงตัวอย่างจะถูกจ่ายมาจากอัตราส่วนในจำนวนเล็กน้อยของอัตราที่นักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏกำหนดไว้แน่นอนสำหรับงานนั้นจากกองทุนนักแสดงที่ไม่มีภาพปรากฏ

4) กำหนดวันในการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักแสดง

P@MRA จะทำการจ่ายเงินค่าตอบแทนที่ได้รับทั้งหมดในการบริหารจัดการจัดเก็บค่าตอบแทนจากสิทธิของนักแสดงให้แก่นักแสดงภายใน 60 วันนับแต่วันที่สิ้นสุดเป็นรายไตรมาสของค่าสิทธิ โดยนักแสดงจะได้รับค่าตอบแทนดังกล่าว ดังนี้

ไตรมาสที่ 1 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม โดยจะจ่ายในเดือน พฤษภาคม

ไตรมาสที่ 2 ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน โดยจะจ่ายในเดือน สิงหาคม

ไตรมาสที่ 3 ตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน โดยจะจ่ายในเดือน พฤศจิกายน

ไตรมาสที่ 4 ตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม โดยจะจ่ายในเดือน กุมภาพันธ์

5) ค่าธรรมเนียมในการบริหารการจัดเก็บของ P@MRA

ค่าธรรมเนียมในการบริหารการจัดเก็บไม่เกินอัตราร้อยละ 15 โดยชำระ จากค่าตอบแทนที่ได้รับในการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักแสดง โดย P@MRA สามารถนำเงิน จำนวนนี้มาจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการบริหารงานทั่วไป ค่าดำเนินการในกิจการและค่าใช้จ่าย ในการจัดตั้ง P@MRA และจะไม่มี การเรียกค่าธรรมเนียมนี้สำหรับการบริหารเงินค่าตอบแทนที่ ได้รับการจัดสรรจากต่างประเทศ ซึ่งค่าธรรมเนียมในส่วนนี้จะ เป็นเงินสดจำนวนอัตราร้อยละ 9.5

4.2.6 การบริหารและดำเนินกิจการ The Performing Artists' Media Rights Association (P@MRA)

ในการจัดเก็บค่าตอบแทนในการใช้สิ่งบันเทิงงานการแสดงของนักแสดงนั้น ประเทศอังกฤษได้ให้สิทธิแก่บริษัทที่ทำการบันทึกการแสดงนั้นสามารถดำเนินการจัดเก็บ ค่าตอบแทนในการใช้สิ่งบันเทิงการแสดงนั้นได้เช่นเดียวกับสิทธิของนักแสดง โดยมีองค์กรบริหาร การจัดเก็บสิ่งบันเทิง (Phonographic Performance Ltd "PPL") ทำการจัดเก็บค่าธรรมเนียมใน การอนุญาตจากผู้ใช้งานสิ่งบันเทิงการแสดงทั้งหลายในประเทศอังกฤษ นักแสดงทั้งหลายจะมี สิทธิเฉพาะแต่การได้รับเงินในส่วนของตน หากนักแสดงนั้น ๆ สามารถพิสูจน์ให้ PPL เชื่อได้ว่า ตนมีส่วนร่วมในสิ่งบันเทิงการแสดงนั้น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากว่าการพิสูจน์ว่ามีส่วนร่วมนั้นไม่ใช่เรื่อง ที่ทำได้ง่าย ๆ จึงทำให้รายได้อีกเป็นจำนวนมากไม่ได้ถูกนำไปจ่ายให้แก่นักแสดงแต่ยังคงอยู่ใน PPL ซึ่งปัญหานี้จะไม่เกิดขึ้นในประเทศในแถบยุโรป เพราะนักแสดงและบริษัทสิ่งบันเทิงเสียง ดังกล่าวได้เข้าร่วมกันเพื่อทำการจัดเก็บค่าสิทธิและทั้งสองฝ่ายได้ตกลงว่าจะทำอย่างไร และตกลง แบ่งปันกันอย่างไรกับรายได้ที่ได้รับมา ซึ่งเป็นข้อตกลงที่มีความยุติธรรมมากอันมาพร้อมกับ บทบัญญัติของกฎหมายในประเทศยุโรป

นอกจากนี้ เงินที่ได้รับจากการจัดเก็บค่าตอบแทนของนักแสดงนั้นจะถูกแบ่งออกตามจำนวนในการนำงานแสดงทั้งหมดตามที่ได้รับจากรายงานการดำเนินการของผู้ใช้งานการแสดง นั้น ๆ

4.3 องค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิเกี่ยวกับงานของนักแสดงในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ได้แก่ The Gesellschaft zur Verwertung Leistungsschutzrechten (GVL)

ประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกว่าเป็นประเทศที่มีกฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติในเรื่องการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำส่วนตัว (A private copying royalty) โดยมีการกำหนดให้มีการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์จากการขายอุปกรณ์และเครื่องมือในการบันทึกเสียงหรือบันทึกภาพในอัตราที่กำหนดไว้แน่นอนอย่างชัดเจน แต่กฎหมายลิขสิทธิ์ (The German copyright Law of 1965 as amended up to 7 March 1990,) ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน คือ The Act Dealing with Copyright and Related Rights ไม่ได้บัญญัติให้มีการกำหนดองค์กรกลางในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนไว้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม กฎหมายของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน คือ The Act Dealing with the Administration of Copyright and Related Rights (Copyright Administration Act) (9 September, 1965 amended by laws of March 2, 1974, June 24, December 19, 1985, July 25, 1994, June 23 1995 and May 8, 1998) ได้กำหนดไว้ในมาตรา 6 ว่าจะต้องมีการจัดตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บขึ้น เพื่อทำการจัดเก็บและบริหารค่าตอบแทนให้แก่ผู้ทรงสิทธิ¹⁰ นอกจากนี้ ประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันยังเป็นประเทศที่มี

---

¹⁰ Section 6 (1) A collecting society shall be required, at the request of a right holder, to administer on equitable terms the rights and claims relevant to its sphere of activity if such right holder is a German within the meaning of the Basic Law [Grundgesetz] or nationals of another Member State of The European Union or of another Contracting State to the Agreement on the European Economic Area or has his place of residence in the territory to which this Law applies and if effective administration of his rights and claim is not otherwise possible. If the owner of an enterprise is the right holder, the obligation shall exist towards the company which has its headquarters in a Member State of The European Union or in a Contracting State to the Agreement on the European Economic Area .

(2) A joint representation shall be constituted to adequately safeguard the interests right of holders who have not been accepted as members of the collecting

การกำหนดให้องค์กรบริหารการจดทะเบียนเพียงองค์กรเดียวภายใต้สิทธิที่ได้รับจากลิขสิทธิ์เพียงชนิดเดียวเท่านั้น โดยจะต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแล ซึ่งตามมาตรา 18 แห่ง The Act Dealing with the Administration of Copyright and Related Rights (Copyright Administration Act) ได้บัญญัติให้สำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า (Patent Office) เป็นผู้ทำหน้าที่กำกับดูแล โดยการจัดตั้งและการทำหน้าที่เป็นองค์กรบริหารการจดทะเบียนค่าตอบแทนสิทธิต่าง ๆ นั้น จะต้องยื่นคำขอไว้เป็นลายลักษณ์อักษรต่อสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 1 วรรค 1 และมาตรา 2 แห่งกฎหมายฉบับดังกล่าว¹¹ ปัจจุบันนักแสดงในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันมีสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงและนักแสดง (Gesellschaft zum Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH หรือ GVL) เป็นองค์กรที่ดำเนินการโดยทำการเป็นตัวแทนของผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงและนักแสดง เพื่อดูแลและบริหารสิทธิของนักแสดงรวมทั้งจัดสรรรายได้ที่จัดเก็บได้ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันให้แก่นักแสดง ดังนั้น ก่อนที่จะกล่าวถึงรูปแบบของสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงและนักแสดง (Gesellschaft zum Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH

---

society. The statutes of the collecting society shall contain provisions on the choice of representation by the right holders and on the powers of the representation.

¹¹ Section 1 (1) Any person who undertakes the collective management of exploitation rights, authorization rights or claims to remuneration pursuant to the Copyright Law [Urheberrechtsgesetz] of September 9, 1965 (Federal Law Journal [Bungesgesetzblatt] 1, p.1273), for the account of several authors or holders of neighboring rights shall require an authorization to that effect irrespective of whether administration is undertaken on his own behalf or on behalf of others.

Section 2 Authorization shall be granted by the supervisory authority (Section 18 (1)) on a written application. The application shall be accompanied by

1. the statutes of the society ;
2. a statement of the names, addresses and nationalities of the persons entitled by law or the statutes to represent the society ;
3. a declaration stating the number of person who have entrusted the collecting society with the administration of their exploitation rights, authorization rights or claims to remuneration, and the quantities and economic importance of the rights and claims entrusted to the society for administration.

หรือ GVL) ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน จึงควรกล่าวถึงการให้ความคุ้มครองนักแสดง (Performer) ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน

4.3.1 สิทธินักแสดงภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน

ประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันได้เข้าร่วมเป็นประเทศภาคีในอนุสัญญาโรมเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 1966 และได้ให้ความคุ้มครองแก่นักแสดงในลักษณะสิทธิข้างเคียงตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน มาตรา 75 แห่งกฎหมายฉบับนี้ ได้บัญญัติไว้ถึงการบันทึกเสียงหรือภาพในงานแสดงจะต้องได้รับอนุญาตจากนักแสดงเท่านั้น และการทำซ้ำในสิ่งบันทึกภาพและเสียงนี้จะต้องได้รับความยินยอมจากนักแสดงเช่นกัน นอกเหนือจากสิทธิเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องรับอนุญาตจากนักแสดง ระยะเวลาในการให้ความคุ้มครองนักแสดงในสิ่งบันทึกภาพและเสียงการแสดงนั้นสิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนดระยะเวลา 50 ปีภายหลังจากปีที่ทำการเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงและภาพนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่สิ่งบันทึกเสียงหรือภาพนั้นไม่ได้ถูกทำการเผยแพร่ ระยะเวลาในการให้ความคุ้มครองจะสิ้นสุดลงเมื่อครบระยะเวลา 50 ปี นับแต่วันที่มีการแสดงเกิดขึ้น ระยะเวลาในการให้ความคุ้มครองนี้เพิ่งจะเริ่มต้นให้ความคุ้มครองโดยการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์เมื่อวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1990 โดยมีใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 1990 แต่ก่อนหน้านี้อาจได้ให้ความคุ้มครองแก่สิทธินักแสดงเพียง 25 ปี เช่นเดียวกับการให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์

นอกจากนี้ ประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันเป็นประเทศที่ได้ให้การรับรองสิทธิในการให้อนุญาตและสิทธิในการเรียกร้องค่าตอบแทนและได้รับค่าตอบแทนแก่นักแสดง ดังนี้

- 1) การบันทึกการแสดงของนักแสดงลงในวีดีโอหรือโสตทัศนวัสดุต้องได้รับอนุญาตจากนักแสดงก่อน รวมถึงการทำซ้ำในวีดีโอและโสตทัศนวัสดุดังกล่าวเช่นกันจะต้องได้รับอนุญาตจากนักแสดง นอกจากนี้ หากนักแสดงอนุญาตให้กระทำการบันทึกเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ผู้ใช้งานการแสดงนั้นไม่สามารถนำบันทึกการแสดงนั้นไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกจากที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น
- 2) การนำงานแสดงของนักแสดงออกแพร่เสียงแพร่ภาพหรือถ่ายทอดต่อสาธารณะ ไม่ว่าจะใช้เครื่องขยายเสียงหรือวิธีการอื่นใด การกระทำดังกล่าวนี้จะต้องได้รับอนุญาตจากนักแสดง
- 3) การนำงานแสดงของนักแสดงที่ได้กระทำการแพร่เสียงแพร่ภาพแล้วออกมาแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นต้องได้รับอนุญาตจากนักแสดงเช่นกัน แต่หากนักแสดงได้

อนุญาตให้องค์กรแพร่ภาพแพร่เสียงกระทำการบันทึกการแสดงของตนและมีการนำไปโฆษณาแล้ว กรณีนี้นักแสดงมีสิทธิที่จะได้ได้รับค่าตอบแทนในการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นเท่านั้น

4) นักแสดงมีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมจากการนำการแสดงที่เคยมีการแพร่เสียงแพร่ภาพต่อสาธารณะไปแล้วและมีการนำมาแพร่ภาพหรือถ่ายทอดสู่สาธารณะ ซึ่งเป็นสิทธิในการใช้ประโยชน์ในขั้นทุติยภูมิ (Secondary use) ตามกฎหมายลิขสิทธิ์เยอรมัน

อย่างไรก็ตาม นักแสดงมีสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนจากการสิทธิในการใช้ประโยชน์ขั้นทุติยภูมินี้ ซึ่งรวมไปถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพไปสู่สาธารณะโดยการถ่ายทอดสดด้วย

นอกจากนี้ จะได้กล่าวถึงประวัติของการจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันไว้พอสังเขป คือ เมื่อประเทศต่าง ๆ มีการพัฒนาให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์เพื่อให้ทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ได้ถูกพัฒนาขึ้น ในปี พ.ศ. 2533 สภาแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันได้ทำการปรับปรุงการคุ้มครองลิขสิทธิ์และทำให้มีทันสมัยมากขึ้น เพื่อให้ทันกับการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ จึงได้ทำการแก้ไขกฎหมายครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2540 ฉบับที่เรียกว่า " กฎหมายของสหพันธ์รัฐกลางในการกำหนดเงื่อนไขทั่วไปสำหรับข้อมูลและการให้บริการทางการเผยแพร่ (Federal Act Establishing the General Conditions for Information and Communication Services) หรือ พระราชบัญญัติการให้บริการข้อมูลและการเผยแพร่ (Information and Communication Service Act) "¹² โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการสนับสนุนโดยตรงในการเป็นฐานข้อมูลของประเทศยุโรปไปสู่กฎหมายภายในของประเทศ ซึ่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันเป็นประเทศแรกๆที่ดำเนินการเช่นนี้¹³ อย่างไรก็ตาม การให้การสนับสนุนโดยตรงในเรื่องของเคเบิลหรือดาวเทียมได้บัญญัติขึ้นในเดือนเมษายน พ.ศ. 2541 ท้ายที่สุดได้มีการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์พร้อม ๆ กับกฎหมายองค์กรบริหารลิขสิทธิ์

ปัจจุบันนี้ ผู้สร้างสรรค์และผู้ที่มีสิทธิข้างเคียงเป็นผู้ถือสิทธิทั้งหมดในธรรมสิทธิ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน โดยเฉพาะสิทธิที่เรียกว่า สิทธิทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามในช่วงปีสุดท้ายในการคุ้มครองการใช้งานลิขสิทธิ์ บรรดาผู้สร้างสรรค์ นักแสดงและผู้ผลิตโสตทัศนวัสดุและภาพยนตร์พบว่า เป็นสิ่งที่ยากเป็นอย่างยิ่งที่จะตรวจสอบกระบวนการทั้งหมดในการใช้งานของตนจากเครื่องมือต่าง ๆ รวมทั้งการป้องกันและการบังคับสิทธิของตน ดังนั้น บรรดาผู้สร้างสรรค์และผู้ถือสิทธิจึงต้องอาศัยความช่วยเหลือในการดำเนินการขององค์กรที่เรียกว่า "องค์กรบริหารการจัดเก็บ" ในการเรียกเก็บค่าตอบแทนที่เหมาะสมสำหรับการใช้ผลงาน

¹² Dr.Ulrich Himmelmann, The Collecting Societies and Copyright in German, p 3

¹³ Dr.Ulrich Himmelmann, อ้างแล้ว

ของตนและในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการต่าง ๆ ที่เป็นป้องกันการใช้ผลงานของตนที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

4.3.2 รูปแบบของสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและนักแสดง (Gesellschaft zum Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH หรือ GVL)

ความเป็นมาขององค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน เริ่มต้นพัฒนาเมื่อปี ค.ศ. 1903 หลังจากมีการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ แนวคิดเบื้องต้นในการจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บมาจากแนวคิดพื้นฐานที่นักกฎหมายต้องการหาวิธีการเพื่อปกป้องสิทธิที่มีความเป็นไปได้ โดยการจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บจะมีสถานะ คือ มีกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียวเป็นผู้ดำเนินการผูกขาดในองค์กร นอกจากนี้ นักนิติบัญญัติในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันต้องการให้เกิดสิ่งที่เป็นประโยชน์และดีที่สุดในการได้รับผลประโยชน์ทั้งผู้สร้างสรรค์และผู้ใช้งานในงานที่ได้รับการคุ้มครองและงานแสดง¹³ องค์กรบริหารการจัดเก็บที่เก่าแก่ที่สุดจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1952 และมีขนาดใหญ่และมีความสำคัญมากในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน คือ GEMA (Gesellschaft für musikalische Aufführungs und mechanische Vervielfältigungsrechte) เป็นหนึ่งในบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก ปัจจุบัน มีองค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันทั้งหมด 11 องค์กร ซึ่งตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติการบริหารลิขสิทธิ์ (Copyright Administration Act 1965 (WahrnG)) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปเรื่องของลิขสิทธิ์ในปี ค.ศ. 1965 และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ไม่ว่าจะเป็น GEMA VG Wort VG Bild Kunst VG Musik-Edition GUFA VFF VGF AGICOA GWFF VG Satellit รวมทั้ง GVL ซึ่งเป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บที่ดูแลสิทธิข้างเคียงที่มีรายได้สูงสุดและเป็นองค์กรในการบริหารสิทธิในการแสดงของนักแสดง สิทธิของผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง ผู้ผลิตเครื่องเสียงและโสตทัศนวัสดุและนักเขียนบทภาพยนตร์ที่มีสื่อโสตทัศนวัสดุใช้ร่วมกับอุปกรณ์ต่างๆ

สมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและนักแสดง (Gesellschaft zum Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH หรือ GVL) เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการดูแลและบริหารจัดการค่าตอบแทนการใช้สิทธิเกี่ยวกับงานของผู้สร้างสรรค์และผู้ที่มีสิทธิข้างเคียงในงาน เช่น นักแสดง ผู้ผลิตโสตทัศนวัสดุ ผู้แต่งเนื้อเพลง ผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม ผู้เรียบเรียงเสียงประสาน ช่างภาพ ผู้ผลิตภาพยนตร์ เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือของผู้สร้างสรรค์

¹³ Prof.Dr.Reinhold Kreile, The cooperation authors' societies under the supervision of the German Patent and Trademark Office , p.1

และผู้ที่มีสิทธิข้างเคียงดังกล่าว โดยจัดตั้งตามกฎหมายเฉพาะมีลักษณะเป็นบริษัทจำกัดความรับผิดชอบในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน (Gesellschaft mit Beschränkter Haftung = GmbH) ซึ่งผู้ถือหุ้นที่มีส่วนร่วมในการจัดตั้ง จะการแบ่งหุ้นที่จดทะเบียนตามสัดส่วนที่ลงทุนไว้ในทุนจดทะเบียน ทุนจดทะเบียนของบริษัทต้องไม่น้อยกว่า DM 50,000 การจดทะเบียนจัดตั้งจะต้องทำตามแบบฟอร์มที่กำหนดไว้ และหนังสือบริคณห์สนธิของบริษัทจะต้องระบุไว้ว่า "จำกัดความรับผิดชอบ" ทั้งนี้ ผู้ถือหุ้นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในหนี้ที่เกิดขึ้นของบริษัท ในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน บุคคลเพียงคนเดียวก็สามารถจัดตั้งบริษัทจำกัดประเภทนี้ได้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติการบริหารลิขสิทธิ์ ผู้ถือหุ้นในองค์กรบริหารการจัดเก็บจะต้องเป็นผู้ที่มีอำนาจและมีความจำเป็นในการดำเนินการกิจการขององค์กรนั้น โดยได้รับความเห็นชอบและมีข้อตกลงกับสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ซึ่งถือเป็นการควบคุมของรัฐ โดยสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน จะควบคุม GVL ให้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บค่าตอบแทนในการใช้งานแสดงของนักแสดง

4.3.3 วัตถุประสงค์และขอบเขตหน้าที่ของ GVL

ตามกฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์แห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ได้บัญญัติไว้ในหมวด 2 ถึงสิทธิและหน้าที่ขององค์กรบริหารการจัดเก็บไว้ รวมทั้ง GVL ไว้ดังนี้ คือ

- 1) การจัดเก็บค่าตอบแทนให้แก่นักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงอย่างทั่วถึง โดยทั่วไปกฎหมายของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันให้เสรีภาพในการทำสัญญาแก่บุคคลทั่วไป ซึ่งรวมไปถึงกฎหมายลิขสิทธิ์ แต่ในกรณีที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เป็นข้อยกเว้นสำหรับองค์กรบริหารการจัดเก็บซึ่งผู้สร้างสรรค์และผู้ที่มีสิทธิข้างเคียงสามารถที่จะบริหารการจัดเก็บได้โดยอำนาจของตนแต่เพียงผู้เดียว GVL ก็เช่นกัน โดยสิทธิของนักแสดงนี้จะได้รับการดำเนินการโดย GVL และในบางกรณีที่กฎหมายลิขสิทธิ์แห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันได้กำหนดให้สามารถได้รับค่าตอบแทนในจำนวนที่แน่นอนชัดเจน ซึ่งนักแสดงหรือผู้ที่มีสิทธิข้างเคียงจะไม่สามารถที่จะทราบได้ว่า ผู้ใดหรือสถานที่ใดใช้งานของตนและตนจะสามารถเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวได้ จึงจำเป็นต้องมี GVL เพื่อเรียกร้องสิทธิของนักแสดงภายใต้เงื่อนไขและการบริหารงานที่กำหนดไว้ของสิทธินั้นและทำการบริหารค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงได้ เพื่อให้สิทธินั้นสามารถดำเนินการเพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุด ในทางกลับกัน ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพงานของนักแสดง ก็สามารถที่จะได้รับอนุญาตจาก GVL หากต้องการใบอนุญาตในการเผยแพร่หรือใช้งานดังกล่าวของนักแสดง ซึ่ง GVL ได้รับสิทธิในการบริหารและเข้าดำเนินการใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์หรือค่าตอบแทนใด ๆ จากนักแสดงที่ได้มอบอำนาจหรือโอนสิทธิดังกล่าวให้แก่ GVL

ภายใต้ขอบเขตที่นักแสดงได้มอบให้ภายใต้ความร่วมมือของสมาชิกของ GVL และการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์

2) ความรับผิดชอบเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมองค์กรจัดเก็บได้รับเมื่อมีการออกใบอนุญาต ความเป็นไปได้ที่ GVL จะมีความแตกต่างในการได้รับค่าธรรมเนียมจากผู้ใช้งาน ในกรณีที่มีการประกันและความเท่าเทียมกันในการดูแลของผู้ใช้งานในกรณีที่ให้อนุญาตและใช้งานที่เหมือนกัน GVL ต้องตั้งค่าธรรมเนียมภายใต้ค่าตอบแทนภายใต้ที่ขึ้นอยู่กับสิทธิที่ตนได้รับมาเพื่อบริหารงาน ซึ่งค่าธรรมเนียมนี้จะมีการโฆษณาลงในราชกิจจานุเบกษาของประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ที่ชื่อว่า "The Bundesanzeiger" ในการคำนวณค่าธรรมเนียมจะมีหลักเกณฑ์พื้นฐานทั่วไปมาจากการใช้ประโยชน์ในงานนั้น ในการกำหนดค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในการจัดเก็บของ GVL มีลักษณะเป็นเช่นเดียวกันกับองค์กรบริหารการจัดเก็บอื่นที่ต้องตกอยู่ภายใต้หลักศีลธรรม วัฒนธรรมและผลประโยชน์ของสังคมในความสามารถของบุคคลที่จะสามารถจ่ายค่าตอบแทนดังกล่าวได้ รวมไปถึงผลประโยชน์ต่อสาธารณะ

3) เมื่อค่าธรรมเนียมในการอนุญาตได้ถูกจัดเก็บมาแล้ว การจัดสรรจะต้องดำเนินการโดยการคุ้มครองถึงการกระทำตามอำเภอใจในการจัดสรรและเป็นหลักประกันในการให้การปฏิบัติที่เท่าเทียมกันของนักแสดงทั้งหลาย GVL มีหลักเกณฑ์ในการกำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่นอนชัดเจน มีแผนงานในการจัดสรรหรือลำดับขั้นในการจัดสรร โดยจัดสรรจากรายได้ที่รับมาจากกิจกรรมขององค์กร วัฒนธรรมและความคาดหวังของสังคมจะแสดงออกจากรายได้ที่เกิดขึ้นจริง GVL ต้องกำหนดการให้ความช่วยเหลือต่อสังคมและแผนงานสำหรับนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียง นอกจากนี้ แผนการในการจัดสรรค่าตอบแทนต้องมีลักษณะเป็นเช่นเดียวกับหลักของงานทางวัฒนธรรมที่สำคัญและการแสดงออกจะต้องมีการประกาศอัตราดังกล่าว โดยมีการจัดสรร ดังนี้ คือ

-ค่าลิขสิทธิ์ที่เก็บจากสิ่งบันเทิงเสียง

ก. GVL จะจ่ายให้แก่นักแสดงในอัตราร้อยละ 27 และจ่ายให้แก่ผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงในอัตราร้อยละ 15

ข. GVL จะจ่ายให้แก่ GEMA เพื่อจ่ายให้แก่ผู้ทำงานด้านดนตรีกรรมในอัตราร้อยละ 42

ค. ส่วนที่เหลือจะจ่ายให้แก่สมาคมผู้ประพันธ์

-ค่าลิขสิทธิ์ที่เก็บจากสิ่งบันเทิงภาพ

ก. GVL จะจ่ายให้แก่นักแสดงในอัตราร้อยละ 13.4 และจ่ายให้แก่ผู้ผลิตสิ่งบันเทิงภาพในอัตราร้อยละ 7.615

ข. GVL จะจ่ายให้แก่ GEMA เพื่อจ่ายให้แก่ผู้ทำงานด้านดนตรีกรรม
ในอัตราร้อยละ 21

ค. จ่ายให้แก่ VG Wort ในจำนวนอัตราร้อยละ 8

ง. ส่วนที่เหลือในอัตราร้อยละ 50 จะจ่ายให้แก่ผู้ผลิตภาพยนตร์

4) บทบัญญัติที่สำคัญที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการประกันและมีผลกระทบต่อกระเทือนอย่างชัดเจนไปสู่นักแสดง ผู้ผลิตการผลิตสิ่งบันเทิงเสียง ผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกใน GVL อย่างที่ทราบกันแล้วว่า GVL เป็นบริษัทจำกัด ประเภทจำกัดความรับผิด ซึ่งไม่สอดคล้องกับหน้าที่ความรับผิดของ GVL ที่มีต่อสมาชิก เนื่องจากไม่สอดคล้องกับความรับผิดเนื่องจากมีผู้ถือหุ้นจำนวนเฉพาะเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและเมื่อมีนักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงหรือเจ้าของสิทธิที่เป็นสมาชิกของ GVL จำนวนมากที่มีอำนาจเฉพาะในบริษัทเพื่อเลือกสมาชิกมาเป็นผู้ควบคุมดูแลหรือคณะกรรมการผู้ให้คำปรึกษาในการเป็นตัวแทนของตน

5) หน้าที่ความรับผิดที่เกี่ยวกับการส่งมอบสมุดบัญชีการเงินและการตรวจสอบบัญชี พร้อมทั้งข้อมูลรายงานที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของ GVL

6) หน้าที่ความรับผิดของ GVL ที่มีต่อองค์กรสาธารณะในงานลิขสิทธิ์ และเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมหน้าที่ความรับผิดต่อองค์กรสาธารณะในงานลิขสิทธิ์เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกสำหรับ GVL ในการบังคับสิทธิของตนภายใต้กฎหมาย

นอกจากนี้ กฎหมายได้ให้สิทธิที่เป็นประโยชน์หลัก ๆ แก่องค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน รวมถึง GVL ไว้ 3 ประการ ดังนี้

1) กฎหมายได้รวมตั้งระบบการควบคุมดูแลให้มีสิทธิตามกฎหมายเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้สิทธิ

2) การแข่งขันในตลาดของผู้ทำการแข่งขันนั้นตกอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลและต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้น ๆ

3) กฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์แห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันได้กำหนดไว้สำหรับองค์กรบริหารการจัดเก็บเป็นข้อยกเว้นว่าองค์กรบริหารการจัดเก็บไม่เป็นองค์กรที่เป็นผูกขาดทางการค้า

4.3.4 โครงสร้างและสถานะขององค์กรตามกฎหมาย

ในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน (GPTO) เป็นศูนย์กลางในการจัดการให้ความคุ้มครองทางด้านทรัพย์สินทางปัญญาในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน ขอบเขตและหน้าที่ของ GPTO ได้ถูกกำหนดไว้โดยเป็นผู้อนุญาตในการดำเนินการองค์กรบริหารการจัดเก็บและควบคุมดูแลองค์กรบริหารการ

จัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ และเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบในลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวข้อง GPTO ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการฟ้องร้องต่อสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือการดำเนินการในลิขสิทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย รวมถึงการให้การสนับสนุนกระทรวงยุติธรรมแห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการดำเนินการในการใช้หรือเผยแพร่ในงานของนักแสดงนั้น จะถูกดำเนินการโดยสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันเทิงเสียงและนักแสดง GVL และดำเนินการร่วมกับตำรวจ อัยการและผู้ที่มีความเสียหายจากการดังกล่าว

องค์กรบริหารการจัดเก็บในประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมันมีสถานะภาพทางกฎหมายโดยเป็นองค์กรประเภทบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และ GPTO โดยจะถูกควบคุมดูแลการดำเนินการโดยกำหนดเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

แบบที่ 1 เป็นการควบคุมดูแลของรัฐภายใต้บทบัญญัติในมาตรา 18 ตามกฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์ (WahrnG) โดยกำหนดอำนาจเฉพาะให้ผู้มีอำนาจควบคุมดูแลต้องประกันได้ว่าองค์กรบริหารการจัดเก็บต้องรับผิดชอบในหน้าที่และตามวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์จากการใช้งานลิขสิทธิ์ภายใต้กฎหมายดังกล่าว

แบบที่ 2 เป็นการควบคุมดูแลภายใต้มาตรา 22ff ของกฎหมายป้องกันการผูกขาด (The German Anti-Trust Act (GWB)) เป็นการควบคุมดูแลโดยสำนักงานผูกขาดทางการค้าแห่งสหพันธ์รัฐ (The Federal Cartel Office)

แบบที่ 3 เป็นการควบคุมดูแลภายใต้กฎหมายองค์กรธุรกิจภายใต้การตรวจสอบตามมาตรา 22,33 วรรค 2 มาตรา 43 วรรค 4 ของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แห่งประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมัน (The German Civil Code (BGB)) ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามและการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ GPTO และได้มีการพัฒนาสถานะของการดำเนินการขององค์กรบริหารการจัดเก็บให้เป็นในรูปแบบความร่วมมือทางการค้า คือ มีสถานะภายใต้กฎหมายหุ้นส่วนบริษัท เช่น กฎหมายการพาณิชย์ กฎหมายบริษัทจำกัดความรับผิดชอบ และกฎหมายหลักทรัพย์ ส่วนที่เหลือเป็นเรื่องหลักในการควบคุมดูแลโดยกฎหมายหุ้นส่วนบริษัทและกฎหมายการพาณิชย์

4.3.5 สมาชิก

สมาชิกของ GVL จะประกอบด้วยนักศิลปะการแสดง ผู้ผลิตเครื่องเสียงและโสตทัศนวัสดุ (ผู้ผลิตเครื่องบันทึกวีดีโอ) และผู้เรียบเรียงเหตุการณ์ตามมาตรา 81 UrhG และนักเขียนบทภาพยนตร์ซึ่งมีสื่อโสตทัศนศึกษาพร้อมกับอุปกรณ์เครื่องบันทึกเสียง (เครื่องบันทึกวีดีโอ)

4.3.6 การบริหารและการดำเนินกิจการของสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและนักแสดง GVL

โดยทั่วไปผู้ที่ใช้งานแสดงของนักแสดงในประเทศสหพันธรัฐเยอรมันสามารถดำเนินการขออนุญาตในการใช้งานได้เป็น 2 แนวทาง คือ การขออนุญาตโดยตรงจากผู้ถือสิทธิของงานแสดงของนักแสดงนั้น ๆ และการจัดเก็บโดยสมาคมตัวแทนผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและนักแสดง (GVL) ที่ได้รับการแต่งตั้งจากนักแสดงนั้น ๆ ซึ่งจะมีความแตกต่างในเรื่องการดำเนินการบริหารและความสัมพันธ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ โดยวิธีการบริหารสิทธิและการให้อุญาตแต่เพียงผู้เดียวเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะเจ้าของสิทธิหรือนักแสดงนั้นได้กำหนดและควบคุมทางการค้าพหุ ๆ กับเงื่อนไขในการอนุญาตให้ใช้งานโดยมิใช่ในทางการค้า ซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพราะรูปแบบในการใช้งานรวมถึงจำนวนผู้ใช้งานแสดงของนักแสดงนั้นมีจำนวนมาก การบริหารสิทธิในการแสดงและการอนุญาตในสิทธินั้นในรูปแบบขององค์กรบริหารการจัดเก็บจึงเป็นแนวทางที่ดีที่สุด เพราะนักแสดงผู้ที่เป็นเจ้าของสิทธิในการแสดงนั้นหรือผู้ถือสิทธินักแสดงไม่สามารถดำเนินการจัดเก็บค่าบริหารการจัดเก็บได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเรียกเก็บในสถานที่ที่ใช้เป็นการส่วนตัวหรือการเผยแพร่โดยเทคโนโลยีใหม่ ๆ และเมื่อกฎหมายได้ทำให้องค์กรบริหารการจัดเก็บมีสถานะที่ถูกต้องตามกฎหมายโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเก็บค่าสิทธิและบริหารค่าสิทธิดังกล่าวเป็นวัตถุประสงค์หลัก

4.3.6.1 การขออนุญาตในการดำเนินกิจการของ GVL

การขออนุญาตในการดำเนินกิจการของ GVL จะต้องดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งการดำเนินกิจการเป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนของนักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง โดยจะต้องยื่นคำร้องขอและเอกสารดังต่อไปนี้

- ก) สถานะขององค์กร คือ เป็นบริษัทจำกัด
- ข) มีรายละเอียดในเรื่องชื่อ ที่อยู่ และสัญชาติของบุคคลที่จะเข้ามาเป็นผู้ดำเนินการเป็นตัวแทนขององค์กรนี้ หมายความว่าถึงกรรมการผู้จัดการหรือประธานบริษัทของบริษัทจำกัดดังกล่าว รวมถึงวุฒิการศึกษาและประวัติส่วนตัวว่าเคยการกระทำผิดทางอาญาหรือไม่
- ค) มีรายละเอียดจำนวนบุคคลที่มีส่วนได้เสียที่เข้าร่วมดำเนินการเป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บพร้อมกับสิทธิที่ตนจะได้รับและความสำคัญในทางเศรษฐกิจมากน้อยเพียงใดในสิทธิและสิ่งที่ได้รับมอบหมายไปสู่องค์กรสำหรับการบริหารการจัดเก็บ

GPTO จะใช้เวลาในการพิจารณาคำขออนุญาตจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บภายในเวลาไม่เกิน 1 ปีนับแต่วันที่ยื่นคำร้องขอจัดตั้ง ซึ่งจะมี 3 กรณีที่ไม่ได้รับการอนุญาตในการดำเนินการขององค์กรบริหารการจัดเก็บ ดังนี้

- สถานะขององค์กรนั้นไม่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะในข้อกำหนดเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหารและการเข้าร่วมเป็นตัวแทนของเจ้าของสิทธิต่าง ๆ และค่าธรรมเนียมและการจัดสรรค่าตอบแทนที่เป็นธรรม
- มีข้อความที่เชื่อได้ว่าการบริหารงานของกรรมการผู้จัดการหรือประธานของบริษัทนั้นจะไม่สามารถดำเนินการและปฏิบัติให้เป็นไปโดยสุจริตและมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากความเกี่ยวพันในเรื่องของหลักพื้นฐานความไว้วางใจที่ได้รับจากผู้ถือสิทธิทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่เกิดจากอายุที่มากเกินไปของกรรมการหรือสุขภาพที่อ่อนแอ หรือมีประวัติอาชญากรรมต่าง ๆ เนื่องจากการดำเนินกิจการขององค์กรจะมีค่าใช้จ่ายและผลประโยชน์เป็นจำนวนมากของผู้ถือสิทธิทั้งหลาย
- ความเป็นไปได้ในการดำเนินกิจการองค์กรบริหารการจัดเก็บ หมายถึง สิทธิและสิ่งที่จะได้รับการบริหารสิทธิของเจ้าของสิทธิต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะหากเจ้าของสิทธินั้น ๆ ได้ร่วมกันเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรแล้ว เป็นการยากที่จะไปเข้าร่วมเป็นสมาชิกกับองค์กรบริหารการจัดเก็บอื่น ๆ ได้อีก

4.3.6.2 การควบคุมดูแลและการดำเนินกิจการของ GVL

ภายใต้มาตรา 19 ของกฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์แห่งประเทศไทย สหพันธ์รัฐเยอรมัน ให้อำนาจแก่ GPTO ในการควบคุมดูแลหน้าที่ความรับผิดชอบของ GVL โดย GPTO จะเข้าร่วมเป็นตัวแทนในการประชุมกับสมาชิกขององค์กรและประชุมกับคณะกรรมการผู้ควบคุมดูแลองค์กรและให้คำแนะนำแก่คณะกรรมการที่ควบคุมดูแลองค์กรนั้น และ GVL มีหน้าที่รับผิดชอบและรายงานถึงความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับกรรมการผู้จัดการและต้องจัดส่งสำเนาหนังสือบริคณห์สนธิเกี่ยวกับสถานะของบริษัท มติของที่ประชุมสามัญทั่วไปและของคณะกรรมการ สัญญาที่เกิดขึ้นกับองค์กรทั้งหมด รวมถึงสัญญาต่างตอบแทนในการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างประเทศ นอกจากนี้จะต้องจัดส่งสำเนาบัญชีประจำปี รายงานประจำปี และรายงานที่ผู้สอบบัญชีให้ความเห็นไว้

หาก GVL ไม่ดำเนินการตามหรือฝ่าฝืนกฎระเบียบที่ GPTO ได้กำหนดไว้ GPTO จะดำเนินการถอนอำนาจดังกล่าวที่มอบให้แก่กรรมการผู้จัดการหรือประธานของบริษัทตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ และไม่มีข้อกำหนดที่แน่นอนในการใช้มาตรการที่รุนแรงที่ใช้ดำเนินการ อย่างไรก็ตาม GPTO มีอำนาจในการสั่งให้องค์กรบริหารการจัดเก็บที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลรวมทั้ง GVL ดำเนินการหยุดกระทำการใด ๆ ที่เป็นการผิดกฎหมาย แต่จะไม่ดำเนินการใด ๆ อันเป็นการทดแทนการกระทำดังกล่าวโดย GPTO เอง

4.3.7 การระงับข้อพิพาท

การระงับข้อพิพาทระหว่าง GVL ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ระหว่าง GVL กับผู้ที่ใช้ งานของนักแสดงนั้น จะมีสำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า GPTO เป็นผู้ควบคุมดูแล และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการภายใต้กฎหมายการบริหารลิขสิทธิ์ได้จัดตั้งขึ้น เพื่อชี้ขาดปัญหาข้อพิพาทระหว่าง GVL กับผู้ที่ใช้งานของนักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง ก่อนที่จะ นำคดีไปสู่กระบวนการตัดสินทางศาลและการกำหนดผู้เข้ามีส่วนช่วยเหลือในข้อเสนอของสัญญา กระบวนการในการชี้ขาดนั้นมีหลักประกันเพียงพอถึงความเท่าเทียมกันระหว่างผู้ถือสิทธิ นั้น ได้แก่ นักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงจะมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในงานของตน และผลประโยชน์ของผู้ใช้นั้น ๆ ซึ่งคณะกรรมการจะกระทำการรวมกันเป็นหลักในการสำรวจ ถึงการใช้ประโยชน์และความยุติธรรมของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมที่จัดเก็บของ GVL ดังนั้น เมื่อ เกิดข้อพิพาทขึ้น GVL จะเป็นเสมือนคู่สัญญา และคู่สัญญาต่าง ๆ จะร้องเรียนมาสู่ คณะกรรมการอนุญาโตตุลาการเมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้น

1. ผู้ที่ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์หรือการแสดงที่ได้รับความคุ้มครองตาม กฎหมายลิขสิทธิ์หรือ
  2. เมื่อมีข้อสรุปหรือข้อแก้ไขในสัญญาทั้งหมด
- เมื่อมีคดีเกิดขึ้น การนำซึ่งข้อโต้แย้งว่าในการอ้างถือสิทธิเพื่อ ดำเนินคดีในศาล ซึ่งต้องมีการดำเนินการใด ๆ ที่สำคัญกว่าก่อนที่จะมีสู่คณะกรรมการ อนุญาโตตุลาการ สมาชิกในคณะกรรมการไม่ได้กำหนดขอบเขตของคำสั่ง ถึงแม้ว่าจะมีการ กำหนดไว้ใน GPTO คณะกรรมการจึงไม่มีสิทธิหน้าที่เหมือนกับอำนาจของผู้ควบคุมดูแล คณะกรรมการอนุญาโตตุลาการจะนำวิธีที่จะพิสูจน์เมื่อเกิดดำเนินการข้อพิพาททางลิขสิทธิ์ ระหว่าง GVL และผู้ที่ใช้งานของนักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและผู้ถือสิทธิในองค์กร